

ИСТИНА - VERITAS

Издание
на Католическата
епископска
конференция в България

Ego sum via, et veritas, et vita? Jo 14,6

Брой 9 (1478)

София, септември 2013 г.

Цена 0.50 лв.

Папски гарове за монсеньор Георги Йовчев

*Владиката чества
25 години епископски сан*

Едно събитие - гва погледа

Папа Франциск подари пръстен на Софийско-Пловдивския епископ Георги Йовчев. Дарът беше поднесен чрез апостолическия нунций в България архиепископ Януш Болонек след края на тържествената литургия, с която беше отбелязана 25-ата годишнина от епископското ръкоположение на монс. Йовчев. Кафедралният храм в Пловдив събра млади и стари от всички краища на страната, но най-вече от онези енории, в които Георги Йовчев е бил енорийски свещеник, преди да приеме папското решение да стане владика. Гости и приятели имаше от Италия.

Георги Йовчев е ръкоположен за епископ на Софийско-Пловдивската епархия на 31 юли 1988 година. Тогава папа е бил Йоан-Павел II, а обредът е извършен от визитатора за страната архиепископ Франческо Коласуоно. Йовчев е бил на 38 години. Преди това като свещеник е бил енорист в Пловдив, гр. Раковски, Калояново, Дуванли и Житница - населени места, където се намира най-многобройната католическа общност у нас.

Тържествената литургия бе водена лично от юбиляря в съслужение с другите двама

На стр. 2

С Христос завинаги

*Вечни обети в монашеската общност
на сестрите евхаристинки*

Топлият неделен августовски ден не попречи храмът „Блажен Йоан XXIII“ да се изпълни с вярващи. Те бяха дошли да споделят радостта и да дадат молитвите си за евхаристинките Мария Йоанна Исусова и Мария Еврозия Исусова, които даваха вечните си обети.

Литургията бе водена от апостолическия екзарх Хрис-

то Пройков в съслужение със свещеници от екзархията. Присъстваха и сестри от различни монахински общности, както и много роднини и близки на двете монахини. В словото си монс. Христо припомнин, че на този ден - 25 август, преди 129 години отец Йосиф Алоати е осенен от идеята да

На стр. 7

Двете монахини преди даването на Вечните обети

„Рождение на Дева Мария“ - Фернандо Галего, ок. 1485 г.,
част от олтарна украса на черквата „Санта Мария ла Майор“
В Трухильо, Испания

20 години „Каритас“ - България Заедно с хората в нужда

Първите дела на милосърдие

„Доколкото сте сторили това на един от тия Мои най-малки братя, на Мен сте го сторили“ - Mt. 25, 40

„Каритас“ е благотворителната организация на Католическата църква, създадена да

осъществи нейния стремеж за един свят, в който да възстановят справедливостта, мирът, истината и солидарността, свят, в който човешкото достойнство е на първо място; бедността, насилието и дискриминацията.

На стр. 8

Извинявай, да си виждал Иисус?

От 1 до 7 юли в Миромир се проведе лагер-школа за деца от енория „Света Анна“ в с. Малчица. Темата на лагера беше: „Извинявай, да си виждал Иисус?“ Енорийският свещеник отец Ремо Гамбакорта и катехистите от енорията бяха подготвили богата формативна програма за всеки ден от лагера. Темите по дни бяха следните: „Мисионерство и подвижност на християнството - да не изпадаме в безделие“; „Приятелство, приемане, ми-

лост“; „Безвъзмездна работа, себераздаване за другите, милосърдие“; „Диалогът, словото, изслушване на другия, способността да изслушваме“; „Намерения на християнина, свидетелство, святост, трудността да бъдем последователни, риск от нови идоли“ и „Сърцето на християнското послание: известието за победата на Христос над смъртта“.

Ето какво разказват катехистите.

На стр. 7

Рио 2013

**И днес Господ
продължава
да се нуждае
от младежи **JMJ**
Rio 2013
за Неговата Църква**

За мен младежката среща в Рио беше втора поред, но самата аз нямах идея къде отивам, какво точно ще мисле и съм го казвала на доста хора.

Признавам си, че дори се страхувах. Не знаех какво да очаквам. Но още при самото пристигане бях поразена от атмосферата, от всички танцуващи хора по улиците. Хора от цял свят, пропътували хиляди километри, обединени от едно-единствено нещо - ВЯРА.

Едно от нещата, което ще остане завинаги в моето съзнание, са първите думи на папа Франциск към нас: „Вие показвате, че вярата е по-силна от студа и държа.“ И беше точно така.

На стр. 2

Рио в Малчица

**Идете и научете
всички народи!** (Мк. 28, 19)

От 25 до 28 юли в енория „Света Анна“, с. Малчица, се проведе национална младежка среща „Рио в Малчица“. Това бе един изключителен проект, предназначен за всички млади хора, търсещи Исус, тървдо решили в своя живот да Го следват и които нямаха финансова възможност да бъдат заедно с папа Франциск в Бразилия по време на Световната младежка среща. Организатор беше Комисията за пасторална работа с младежите към Епархийния пасторален съвет на Никополската епархия. Записаха се 120 младежи, но участие взеха повече от 150, дошли от всички енории на Никополската епархия, младежки групи от гр. Раковски, София, Стара Загора, Бургас, Хърватия и доброволци от Чехия. Нощуването бе организирано в спални чуvalи на палатки в двора на черквата. Не липсваха и отличителни символи за младежите - всеки получи специална тениска със знака на СМС, шапка, баджове с името и енорията. „Идете и направете ученици всички народи“ - тази тема беше водеща във всички срещи, беседи, работа по групи и молитвени инициативи в с. Малчица.

Срещата започна на 25 юли

На стр. 3

Папски дарове за монсеньор Георги Йовчев

Едно събитие - гва погледа

Папа Франциск поздрави Софийско-Пловдивския епископ Георги Йовчев за 25-ата годишнина от епископското му ръкоположение. По време на тържествената литургия, с което бе честван сребърният юбилей на 31 юли в катедралния храм „Свети Лудвик“ в Пловдив, апостолическият нунций архиепископ Януш Болонек прочете приветствието от папа Франциск. В него Светият отец изразява благопожелания към епископ Йовчев, та да може - утешаван от спомените на миналото и подкрепян от изобилна Божия благодат - да продължи силите си и да продължи своята важна пастирска дейност. В текста още се припомня времето на свещеническото ръкоположение на монс. Георги, следването в папския Източен институт в Рим, изборът за титулярен епископ на Ламфа и поемането на ръководството на Софийско-Пловдивската епархия. Папа Франциск специално подчертава неговата човечност към различните хора, които среща при изпълняването на пастирската си служба, както и неговата вярност към Светия отец и към учението на Църквата. По-специално се отбелзяват грижите му за младите поколения и за раждането на нови звания, за да може католическата вяра сега и в бъдеще все повече да цъфти в България и да носи плодове на святост. В заключение бяха изразени благопожелания, придружени с апостолически благослов, изпратен за епископ Йовчев и за участниците в тържествената юбилейна церемония.

В литургията участваха архиепископ Януш Болонек, епископ Марчело Семераро, епископ на Албано, Италия (един от осемте съветници на настоящия папа - б.р.), апостолическият екзарх Христо Пройков и епископ Петко Христов. Литургичната радост бе споделена и от свещеници от Софийско-Пловдивската епархия, Никополски диоцез и Апостолическата екзархия. В този изключителен ден уважението си към монс. Георги изразиха гости от Италия, както и много вярващи, изпълнили катедралния храм. В началото на литургията монс. Георги благодари на всички присъстващи и се препоръча на молитвите на вярващите, за да може да продължи да служи на Божия народ в тази местна Църква. Проповедта бе подгответа от отец Иван Топалски - енорийски свещеник в енория „Свети Андрей“ - с. Калояново. В нея той припомни трудното време, в което е бил ръкопожден епископът. Спомена и досега извършеното - ръкоположените свещеници, построените черкви, като подчerta, че по-важно са душите на хората, а за тях се изисква добър и достоен пастир, за който паството днес се е събрало и изразява уважението си. „Кръстът на владиката е винаги голям и тежък -

много е дадено на епископа и много се изиска от него - каза проповедникът. - Нека се молим Господ да му дава сили и крепка вяра.“

Апостолическият нунций в словото си описа епископа и неговото служение. Подчертано бе, че подвластен на действието на Свети Дух, епископът не живее за себе си, а за другите - преди всичко за братята и сестрите, вярващи в Христос. Епископът трябва да бъде пръв измежду вярващите в любовта към Бог и близни. От тази любов се ражда общението на идеалите, мислите и стремежите в епархиалната общност. Той най-горещо пожела на юбиляря винаги да има очите и сърцето на Христос.

Обръщение към монс. Георги имаше и апостолическият екзарх Христо Пройков, който от името на Епископската конференция на Католическата църква в България, духовенството и вярващите се присъедини към хубавите слова на папа Франциск и архиепископ Януш Болонек. Като негов събрат в свещенството и епископството си припомни първите му стъпки в свещенството във времена, в които се искало много сила, много искреност и вяра в Бог. „Ръкоположението ти през 1988 г. беше като светлина в мрака - каза монс. Христо. - Една пролет, която вече настъпваше, защото 1989 г. трябваше да бъде преломна за България. Това беше Божията дума и повеление - Църквата в България да започне един нов живот.“ Направен бе и паралел с името Георги и Георги Великомъченик, „зашто да бъдеш епископ означава не само да следваш Господ и по пътя на Голгота и след като си взел кръста да го носиш всеки ден след Него, а това понякога е свързано с мъченичество, защото верността към Господ минава през Голгота... Като епископ се носи кръст на гърдите, но този на гърба тежи повече. Това е следването на Христос. Това име са ти дали твоите родители и с това име ще се представиш един ден пред Господ с всички жертви, свързани с Него, за да бъдеш верен на твоя светец покровител“. Изтъкнато бе и че в източната традиция свети Георги е наречен Победоносец. „Със своя живот като епископ ни даваш пример за едно търпение безкрай, което настине е свързано с мъченичество, но е гаранция за победа“, каза още той. Иконата, която беше поднесена в дар от апостолическия екзарх, искаше да припомни с благодарността за неговите родители и неговия дълг да победи докрай.

След това епископ Петко Христов също изказа своите поздравления към Софийско-Пловдивския епископ. Той каза, че неговото решение да поеме по пътя на свещенството е било свидетелство на вярата в мрака на атеизма и пожела Господ да му дава благодатта и силата да носи своя кръст.

В края на това изключително вълнуващо тържество монс. Георги Йовчев дълго време приемаше поздравите и благопожеланията на вярващите за 25-ата годишнина от въздиране в епископски сан.

Жана СТОЕВА

От стр. 1

български католически владици - Христо Пройков и Петко Христов, както и със свещеници от трите епархии. Освен пръстен владиката на София и Пловдив получи и други папски дарове - одежди за богослужение в три цвята - бял, зелен и червен. Колкото и символично да е с цветовете на българското знаме, то е и в унисон с католическа та литургия. По време на службите белият цвят се използва за празници и тържества, зеленият - за обикновеното време през годината, а червеният е предназначен за дните, в които се честват светците мъченици или пък в деня на Свети Дух. Висшият духовник в Пловдив получи и дарове от вярващите бого-молци от всички енории в епархиите. От своя страна монс. Георги върна жеста към всички, който го поздравиха за сребърния юбилей, и поднесе скромен дар - за всеки имаше книга, броеница и малък кръст.

Председателят на Епископската конференция на Католическата църква в България монс. Христо Пройков подари на своя събрат малка икона

във византийски стил на свети Георги Победоносец. Поднасяки я на юбиляря, монс. Пройков заяви, че небесният закрилник ще помага на епископ Георги да ръководи дълго и мъдро своята епархия. В приветствието си слово монс.

Пройков отбелзяза, че всеки владика носи на гърдите си ВИДИМ кръст, но носи кръст и на гърба си, само че НЕВИДИМ за другите. Затова нека видимият помага на монс. Йовчев с постоянство и преданост да носи невидимия в изпълнение на пастирските си задължения.

В приветствието си епископът на Никополската епархия Петко Христов заяви, че оно-

ва епископско ръкоположение преди 25 години е било като бялата лястовица от разказа на Елин Пелин - само че за духовното оздравяване и напредъка на католичеството в страната след толкова години на забрани и преследвания от държавната власт. Поздаръкът на монс. Петко за монс. Георги остана тайна, тъй като той му го поднесе след поздравите.

От 1994 г. насам епископ Георги е ръкопожил 17 свещеници. Именно един от тях - отец Иван Топалски, беше подгответил проповедта за тържествената литургия. В нея той изтъкна заслугата на владиката за доброто управление на епархиата и плодоносните дарове - нови свещеници и монахини, които да работят на Господната нива.

Едно от най-значимите събития досега в живота на монс. Йовчев е папската визита на Йоан-Павел II през 2002 г. в Пловдив. Наред с духовния напредък няма как да се пропусне и материалният - изградждането на нови храмове. През 25-те му години като владика са построени шест нови черкви - конкatedралата „Свети Йосиф“ - София, „Свети Дух“ в район „Тракия“ - Пловдив, „Свети Андрей“ - в село Калояново, „Светото семейство от Назарет“ - Хисар, „Свети Максимилиян“ - гр. Раковски (черква към манастира на францисканците конвентуалици), и гробищният параклис в кв. „Генерал Николаево“ на гр. Раковски.

Иван КЪРЧЕВ

Rio 2013

И днес Господ продължава да се нуждае от младежи за Неговата Църква

От стр. 1

Около един милион усмихнати лица посрещнаха папа Франциск на плажа Копакабана, където се състоя посрещането на Светия отец. В началото той припомни трагичния инцидент, при който е загинало момиче, искали от нас да почетем паметта и с единоминутно мълчание.

Посланието на тази младежка среща беше продължение на предишното послание - да не се страхуваме да живеем с вярата си. И нещо повече - да живеем и споделяме тази вяра с колкото се може повече хора!

„Не се страхувайте, идете и служете“, ни каза папата с идея за разрушаване на egoизма, злото и омразата и изграждане на един нов, по-добър свят.

На литургията на плажа Копакабана участваха около три ми-

ИСТИНА - VERITAS

продължител на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Католическа църква
в България
1606 София,
ул. „Люлин планина“ № 7
Директор
свещеник Благовест
Вангелов
Тел. (02)4177739
E-mail: istina-v@techno-link.com
Pegakmop Марио Георгиев
ISSN 0861-6450

Исландия. Масовото нахлуване на имигранти от Полша, Латвия, Филипините и други страни в остроната държава доведе до рязко увеличение на католиците в страната. Имигрантите са предимно католици, които идват със своите духовници. От 350-хиляндното население на Исландия католиците са три процента, но днес те са вече над 30 хиляди и постоянно се увеличават. За пръв път двама „родени“ исландци са ръкоположени за католически свещеници. Учредена е вече първата католическа епархия с епископ д-р Петер Бюхер, швейцарец, който има на разположение 26 свещеници. Местните са предимно протестанти, а до края на XIX век тук е била забранена католическата вяра. В настоящия момент в строеж са няколко католически храма и много, предимно млади протестанти, приемат католическата вяра.

Австралия. Преди парламентарните избори през септември т.г. сегашният премиер на страната Кевин Ръд обещава, че ако бъде избран, ще предложи законопроект за узаконяване на брака между хомосексуалисти. Неговият политически опонент католикът Тони Абът, който също е кандидат за премиер на страната, е заявил, че бракът между хомосексуалисти не е най-важният проблем на Австралия, а на първо място е незавидното състояние на страната. Кевин Ръд е протестант и до 2010 г. също се е изказал срещу брака между хомосексуалисти.

Германия. За пръв път бе склучен брак между хомосексуалисти в протестантска църква в гр. Майнц, която предизвика много вълнения и възмущение. Евангелисткият епископ Еберхард Хоупс осъди категорично този брак, като се позова на Светото писание, че „брак се извършва единствено и само между мъж и жена“.

Украина. Католическата църква от източен обред е отпразнувала много тържествено 1025-годишния юбилей от покръстването на Киевска Рус през 988 г. под ръководство на княз Владимир. Тържествата са продължили от 14 до 18 август; била е осветена новата катедрала „Възкръсение Христово“, построена на левия бряг на река Днепър в Киев. Украинската униатска църква

обединява над седем милиона католици.

Саудитска Арабия. Министерството на вътрешните работи на страната е издало строга заповед, че немюсюлманите, особено християнските работници в страната, трябва да спазват исламските закони, особено постните дни на Рамадана - без храна, без вода, без пиене, пушене, както и други исламски религиозни наредби. В противен случай неизпълняващите тези заповеди ще бъдат незабавно експулсирани от страната.

Италия. Президентът на Папския съвет за миграция кардинал Антонио Мария Велъо остро е разкритикувал расистките изказвания на заместник-председателя на италианския Сенат Роберто Калдероли срещу министъра на интеграцията Сесил Киенге - от африкански произход.

Ватикан. Папа Франциск е изпратил поздравително послание до Католическото мъжко братство „Рицарите на Колумб“ за активната му дейност в социалната сфера и във връзка със 131-вото генерално събрание на братството, което се проведе в гр. Сан Антонио. Братството е основано през 1882 г. Неговите принципи са: благотворителност, любов към близкия, единение и патриотизъм. По данни на общността „рицарите“ са вече над 1.8 милиона по целия свят. Централното ръководство на братството е в САЩ.

+++ Светият отец ще се срещне с Вселенския патриарх Вартоломей I през 2014 г. С това събитие ще се означава срещата преди 50 години (1964) на папа Павел VI (1963-1978) с патриарх Атенагорас в Йерусалим. Бъдещата среща е насочена за 30 ноември 2014 г. в Константинопол (Истанбул).

+++ Като архиепископ на Буенос Айрес (столицата на Аржентина) Хорхе Берголио е поддържал добри контакти с тамошната исламска общност и по-специално с ръководителката на исламския център Нанси Фалкон. След избирането му за папа Нанси пристигнала в Рим, посетила аржентинския папа, поздравила го и му подарила Корана с надпис „Дар от всички мюхамедани в Аржентина на папа Франциск“.

+++ Едно тригодишно италианско момиче - Аличе Ма-

рия Рока от Бергамо, е присъствала с баба си на литургия на площад „Свети Петър“ в Рим. След литургията папа Франциск премина сред множеството и когато видял малката Аличе, благословил я и я целунал. Детето толкова се развълнувало, че когато се прибрало у дома, с помощта на баба си написало писмо до папата, с което го молело той пак да я благослови, да благослови цялото й семейство и всички деца от нейната градина. Скоро след това момиченцето получило отговор от папата с поздрави и благословия.

+++ Папа Франциск е назначил кардинал Веласио де Паолис за апостолически делегат в комисия, която да провери делата и дейността на конгрегацията „Легионери на Христос“ и до края на 2014 г. да организира провеждането на извънредно общо събрание, което да избере ново ръководство и да приеме нов устав. Основаните през 1941 г. „Легионери на Христос“ са най-бързо развиващата се общност; днес тя има над 950 свещеници в 22 страни на света. Към нея принадлежи и мирската духовна общност „Ренюм Кристи“ (Царство Христово) с над 70 хиляди членове.

+++ На литургия във вати-

канския дом „Санта Марта“ пред духовници и служители във Ватикан папа Франциск е заявил: „Християните не бива да се страхуват от промените. Самият Иисус Христос е дошъл на този свят като новатор и е обновил юдейските закони. В живота на нашата Църква има старомодни и преходни структури; нужно е да ги променим в интерес на цялата ни Църква!“

+++ Папа Франциск е принял на частна аудиенция националните отбори по футбол на Аржентина и Италия, придружени от над 200 фенове. Между футболистите са били и двете звезди на тимовете - Лионел Меси и Марио Балотели. В сърдечен разговор папа Франциск е поздравил двата отбора с думите: „Аз съм свързан и с двете страни - Аржентина и Италия. Моята родина е Аржентина, а Италия е родина на моите родители. Голям фен съм на футбола и много моля да бъдете образци за вашите почитатели и борци срещу дискриминацията. На футболното поле показвайте красота, безкористност и дружество, а в личния и обществения си живот бъдете образци във всяко отношение.“ Аржентинската суперзвезда на Барселона Лионел Меси е заявил: „За мен тази среща е най-щастливата в моя

живот. Гордея се, че съм съгражданин на папа Франциск. Той е най-великият аржентинец!“ След приятната среща Светият отец е благословил всички присъстващи с думите: „Желая ви здраве и успехи!“

+++ По време на полета за Бразилия за Световната младежка среща папата е държал личната си чанта и това е направило впечатление на един журналист, който попита: „Ваше Светейшество, не за пръв път Вие си носите личната чанта при пътуване. Толкова ли важни неща държите в нея?“ Папа Франциск шеговито му отговорил: „Нали не мислите, че нося ключа за атомната бомба! Нося самобърсначка, един молитвенник, дневник и книга за четене - този път книгата е за света Тереза от Лизио, която много почитам. Можете да проверите. Тази чанта си е лично моя и сам си я нося при пътуване.“

+++ Италиански журналист пити говорителя на Светия престол отец Федерико Ломбарди: „Ваше преподобие, как се оправяте с толкова емоционален и с голем замах папа?“ Отец Ломбарди шеговито отговаря: „Папа Франциск е много динамичен и често прави спонтанни, но разумни изяви, на които вече свикнахме.“

**Рубриката води
Петър КОЧУМОВ**

Рио 2013

И днес Господ продължава да се нуждае от младежи за Неговата Църква

От стр. 2

би се надяват да се оженят, други очакват повишение в работата или дори се надяват да се възстановят от заболяване. По-голямата част от живота си прекарваме в очакване, но има правилен и грешен начин да очакваме нещо от Бог. Правилният начин да очакваме Бог е да не се страхуваме да запознаваме колкото може повече хора с вярата и надеждата си.

Често, когато нещата не се случват в момента, в който ни се иска, ние се обезкуражаваме. Това е така, защото не очакваме по правилния начин. Независимо от това, за което се молим, днес може да е денят, в който Бог ще промени всичко, ако отворим сърцата си за Него. Така че видим най-богатата реколта.

„Колко хубаво е да бъдем тук и да положим Христос в нашия живот. Да положим вярата и любовта, които Исус ни е дарил.“

Тереза БРУСАРСКА

•••

Аз съм много щастлив и горд от честта, която имах да присъствам на младежката среща в Рио. Всеки от нас има нужда от това да преоткрива и затвърждава своите християнски ценности не само в религиозен, но и в светски аспект, особено младите хора. Радвам се дасъм измежду избраните да получат този дар и съм мотивиран да изпълнявам моята отговорност на вярващ в Христос и както беше мотото на събирането да ходя и научавам всички народи.

За пореден път съм впечатлен от организацията на подобно ма-

щабно събитие и въпреки че имаше притеснения относно сигурността на провеждане на срещата в Рио, те бяха опровергани. Всички поклонници бяха безопасни, а инфраструктурата на града и логистиката на събитието позволиха всички да имаме възможността да посетим различни места, важни за католическата общност в града, като статуята на Иисус на хълма Корковадо и едновременно чрез литургии и катехизиси да затвърдим вярата в себе си.

По време на нощното бдение кметът на Рио съобщи, че има над три милиона поклонници на плажа Копакабана и продължават да прииждат - близо до рекорда от четири милиона. Вярващите младежи бяха главно от Латинска Америка, като много от бразилците бяха по този повод за първи път в Рио.

Единствената трудност може би беше времето, което беше неочаквано хладно и дъждовно докри и за зима в северната част на Бразилия. Но както каза един от кардиналите на литургията в не-

На стр. 7

Рио в Малчика

От стр. 1

с литургия, отслужена в 19.30 ч. и предстоятелствана от епископа на Никополската епархия Петко Христов. Проповед на тема „Учител, Който те обича“ поднесе епископ Петко. В 21.00 ч. се проведе молитвено шествие с реликвата на блажения Евгений Босилков и реликви на българските мъченици блажените Камен, Йосафат и Павел.

На 26 юли в 9.30 ч. беседа пред участниците поднесе апостолическият екзарх Хрис-

то Пройков, като темата беше „Учител, Който те призовава“. Следобед се проведоха ателиета по работни групи. В 19.30 ч. тържествена литургия за енорийския празник на свете Анна отслужи апостолическият нунций Януш Болонек. Той поднесе проповед на тема „Учител, Който моли“. С нунция съслужиха Никополският епископ Петко Христов, апостолическият екзарх Христо Пройков и всички присъстващи свещеници от трите епархии. Програмата на вечерта завърши с писес за блажения Евгений Босилков и другите български мъченици, подгответа от деца и младежи от енория Белене.

На 27 юли, събота, денят за-

почна с втората част на катехизиса от архиепископ Болонек на тема „Молитвата. Учител, Който моли“. След него апостолическият екзарх изнесе беседа на тема „Учител, Който те е освободил и Който те преобразява“. Последва работата по групи, а след нея монс. Пройков един час отговаряше на въпроси на младежите по проблеми, които ги вълнуваха. Следобед младежите, разделени на групи, бяха търсачи на съкровище. Всяка група намери истинското съкровище - Божието слово, събрано в Библията. В 18.30 ч. всички свещеници отслужиха литургия, а проповед на тема „Учител, Който те призовава“ поднесе апостолическият екзарх

Христо Пройков. Денят завърши с Кръстен път на мъчениците, организиран от енория Белене. Заради шестчасовата разлика с Бразилия младежите търпеливо изчакаха началото на молитвеното бдение с папа Франциск в Рио де Жанейро, което започна в 1.30 ч. Те го изглеждаха с интерес на специално монтирана видеостена. Младите хора с готовност изслушаха башинските слова на Светия отец папата и съветите му към тях. Бяха изпълнени с доверие, че той най-добре ще ги насочи как да живеят своя живот на христиани в един недружелюбен свят, пълен с проблеми.

В неделя, 28 юли, младежката среща завърши с литур-

гия в 11.30 ч. и проповед на тема „Учител, Който те изпраща“, поднесена от отец Ремо Гамбакорт. В 15.00 ч. младите се включиха в обща среща за споделяне на мнения. Младите момиче от Хърватия направи свидетелство и разказа как е била болна и парализирана, но със силна вяра, с помощта на молитви - нейни и на близките ѝ, е оздравяла напълно. В 16.00 ч. имаше още едно включване от Рио де Жанейро - на литургията с папата чрез интернет връзка, в която младите участваха молитвено.

В Никополска епархия младежките срещи са традиция, започната през далечната

На стр. 7

**ИСТИНА
VERITAS**

Брой 9 (1478)
септември 2013 г.

3

Презиляно по пътя към Черната Мадона

Тръгнах като поклонничка до Ченстохова (2 - 10 август), сякаш имах среща с нея - Ченстоховската Богородица. С голямо желание и много неизвестности. Очаквах, че пътят за тази среща ще бъде труден, дълъг (около 220 км), пеша в различни поля, гори, села и градове. А той се оказа едно от най-силните ми преживявания в живота, дар за мен и за моята душа. С пристигането ни във Вроцлав Дарина Кайкова, организаторката на българската група, ни пое и въведе по пътя на поклонничеството. Разказа ни, че ще бъдем 18 групи. Ние, българската група, сме включени в I духовна група със свещеник отец Волинец. Още първия ден ме впечатли представянето на покровителя за деня папа Йоан-Павел II. С такава любов бе подреден и поднесен животът на папата - пътят до стигането на неговата святост с делата му и неговите размишления от енцикликите, гласът му, който чувахме от проповедите, пусканите по усилвателната уредба, любимите му песни ме накараха да чувствам, че в този момент и той е с нас, че върви с нас. Така тръгнахме, за да минем дни с пътища на покаяние, мълчание, прошка, кръстен път, всеки ден с нов патрон - светец, за когото слушахме, а той съмият ни зареждаше със сили и любов. Всеки ден отец Волинец ни представяше различни теми с изключителен дар, академични, дълбоко въздействащи, докато слушаш и не усещаш как са изминати 20-30 км. Споделянето на свещениците за техния избор и живот ни сближаваше още повече и се изсипваха въпроси от поклонниците и всеки получаваше по няколко отговора. Литургията бяха водени от отец Ожеховски - Ожек, а проповедите му бяха напътстващи, горящи от любов към човека. При такава атмосфера на близост, приятелство и любов всички вървяхме на 35 градуса горещина или на дъжд, но посрещани в селата и градовете с вода, напитки, сандвичи, сладкиши, а даже имаше места, където ни бяха сготвили топла храна. Енорийските свещеници ни благославяха със светена вода, а ние всички щастливи продължавахме да вървим, защото ни предстоеше голяма среща. На 10 август, когато пристигнахме, аз можех да кажа на нашата Божия майка само две неща - обичам те и ти благодаря, Ченстоховска Богородица. Добре, че бях написала предварително всичките си послания към нея, нямах дъх от радост и вълнение да кажа друга дума. Когато тръгнах към иконата, за да поднеса българското знаме и цветята за нея, четири пълни от нашата група ми казаха: и ние се молим с теб, вървай, че молитвите ни ще бъдат чути. Излизайки от светилището, аз благодарих за тази духовна благодат, която получих, усилието, което правихме през тези дни ми се

струваше несравнено малко за това, което получихме на срещата ни с Ченстоховската Богородица.

Благодаря на Богородица, че ме покани за тази среща, на отец Волинец, който беше лъчът и осветяващ пътя ни, на отец Ожеховски, на Дарина, която беше непрекъснато до нас и ни превеждаше през цялото време, на всички поклонници от Полша, Германия и най-вече на българските поклонници за изживените незабравими дни. На всички искам да кажа: когато чуете вашата покана, не се страхувайте, тръгнете и вярвайте в любовта на Богородица. Благодаря от името на българските поклонници и на фондация „Комунигас“ за подкрепата и възможността да преживеем тези благодатни дни.

Стефка АНДРЕЕВА,
енория „Успение
на Света Богородица“, София

•••

Голяма беше мечтата ми за това поклонничество още отпреди няколко години. Но сега думите ми не достигат, за да изразя това, което преживях. Те могат да бъдат разбрани само от хора, които са преживели нещо подобно, или от хора, изпълнени с много силна вяра и безгранична любов... И така: първия ден не знаех на кой свят съм; на втория ден благодарих на Бог, че бях с превързан сандал, докато имаше хора с превързани крака; на третия благодарих на Бог за нашия брат Слави, който беше пренесъл багажите и разпънал палатките; на четвъртия благодарих на Бог, че бях с контузен десен крак, защото ми беше удобно да ходя с него по тревата, а с левия по асфалта, иначе нямаше да издържа; на петия благодарих на Бог, че сме живи, въпреки че спахме увити в одеяло пред храма, защото палатката ни беше наводнена. Предната нощ беше починал човек...

Сещате ли се за онази мъдрост, която често четем по страниците на Фейсбук: „Плахах, че нямам обувки, докато не срещнах един, който нямаше крака...“ Всичко това го преживях през тези няколко незабравими дни по пътя до Ясногурската Мадона. В тези дни се научих да ценя малките неща, нещата, които имат стойност, но нямат цена... И да съм благодарна, безкрайно благодарна за тях.

Затова от следващия ден и до днес благодаря на Бог за живота и за прекрасните хора, с които ме среща! Защото това са нещата с изключителна стойност, които нямат цена!

Анелия ПЕТРОВА,
енория „Дева Мария
от Фатима“, Плевен

•••

Не е много лесно у нас да събереш група доброволци за нещо. Всеки бърза да се извини, и то с основание - този е потънал до гуша в работа, онзи не е добре със здравето, един има малки деца, друг - болни родители. Толкова много пречки и все уважителни.

Поклонничество у дома

Тема: Кръстът Христов - глупост за езичниците!

Затова когато ме помолиха да се заема с организацията на духовните поклонничества до Ясна Гура и до мощите на свети Иоан Кръстител в Созопол, първо си помислих, че нищо няма да излезе от това начинание. Но когато разбрах какво всъщност представлява духовното поклонничество или поклонничеството у дома, както не пречи на никакви задължения, нито пък поставя непосилни изисквания, как с тези, които реално ще извърят поклонническия път до Ясна Гура, до Созопол или докъдето и да било, още могат да „пристигнат“ всички без никакво изключение - стига само да искат, като при това подпомагат с молитвите си толкова хиляди вървящи поклонници, предполагащите пречки една след друга започнаха да се топят, а недоверието отстъпи, победено от възторга, бликащ от тази невероятна възможност, застанала неочаквано пред мен. Искаше ми се час по-скоро да стигна с нея най-вече до всяко болнично легло и да извикам на лежащите в него: „Надигни се, братко, хайде, сестро, имам страхот на новина за вас! Не тъжете повече за жестокостта на света, който с лекомислие ви отхвърля и не се сеща за вас. Спомнете си, че Бог не благоволи към бързината на човешките нозе. Той не само не ви е забравил, но ви кани, моли ви да тръгнете след Неговия кръст в колоната на вървящите пеш до светилищата на християнството и дори да подкрепите всички млади и все още силни и здрави поклонници, да пристигнете заедно с тях до целта и да занесете „на крака“ и своите намерения.“

Бързах да почукам по вратите на офисите, при майките с бебета на ръце, при всички, заети с нещо неотложно, кое-то им пречи да тръгнат въпреки голямото желание, и да им кажа: „Хайде, по духовния път нищо не ни спира, да тръгваме!“ И така, без никакъв опит, но с голям ентузиазъм започнахме да се събираме, малко по малко да се увеличаваме и дори изпитахме радостта и удовлетворението от поклонничеството у дома още през зимата, когато през нашата енория премина една съвсем млада поклонничка - германка, движеща се пеш към Иерусалим, която ние придружавахме с молитвите си до пристигането ѝ там. А от 2 до 10

представим пред Богородица.

Въпреки че участниците по духовен начин в поклонението разполагат с определени материали и предложения за начина на преживяване на всеки от четирите дни на поклонението, то все пак те самите би трябвало да ги съгласуват със своите реални възможности, взимайки под внимание здравословното си състояние, физическите сили, мястото и времето, с които разполагат. Общите рамки на деня на поклонника биха могли да изглеждат така:

✓ Утринни молитви - например от бревиара (часослова), една част от Акатист или други.

✓ Броеница и реално участие в литургия, а при невъзможност духовно присъединяване.

✓ Размишление върху библейските текстове за деня или друга духовна литература.

✓ В 12 ч. - молитвата Ангел Господен.

✓ В 15 ч. - Кръстен път и/или Броеница на Божието милосърдие.

✓ В 21 ч. - една десетица от броеницата и „Под твоето покровителство...“.

✓ В петък преди Кръстовден: практики за покаяние и пост (според здравословните възможности), моменти на мълчание, дела на милосърдие.

Тази година духовните беседи по пътя ще бъдат водени от отец Пламен Гечев от Видин и отец Лукаш Павицки - Мирков от Полша. Поклонничеството е същевременно подготовка за честването на Кръстовден и преосмисляне на посланието от националната среща на католиците в България „Яки във вярата“.

Повече информация и помощни материали за духовното поклонение можете да получите при Стефка Гекова и на тел. 0988830092. Снимки могат да се видят на сайта www.poklonenie.viarvam.bg. Вярата е сила, когато е споделена. На добър (духовен) път заедно!

Откъс от книгата „Бенедикт от Нурция“ от отец Ансельм Грюн, OSB
Превод от английски:
Снежана Францова
Редактор: Мария Чепишева
Този откъс се използва с разрешението на автора.
(Продължава от бр. 8)

5. Стабилност и ред

Историците подчертават, че стабилността, привързаността към една конкретна общност, която св. Бенедикт изисква от своите монаси, служи като успокоително в трескавата ера на миграцията на народите. Правени са покъсни опити да се омаловажи идеята за стабилност. Твърди се, че в ерата на мобилността стабилността е реликва от миналото. Но в днешно време едно ново разбиране за положителното значение на стабилността изплува на повърхността. Именно в нашата мобилна епоха, когато на хората многократно се налага да променят мястото си на обитаване и да се приспособяват към нова заобикаляща среда, точките на стабилност са благословия. Манастир, който е съществувал на същото място в продължение на векове, е гарант за приемственост. Манастирът има корени в историята, следователно може да предложи на наше време без корени приемственост и сигурност. От тази приемственост също възниква определено спокойствие по отношение на всекидневните събития.

Една общност от мъже, които остават заедно през целия си живот, може да бъде убежище на сигурността. Със сигурност човек среща едни и същи монаси и следва едно и също дневно разписание. В точно определен час монасите ще пеят вечерната (веспри). Простото познаване на ритъма на живот на една монашеска общност позволява участие в него. Човек може да зависи от това. Човек се чувства подслонен в общността и нейната приемственост.

Много млади хора вече осъзнаха колко е важно да бъдеш в състояние да се опреш на солидна общност, как общността винаги може да предостави подкрепа и сигурност. Това означава повече от това да познаваш няколко симпатични монаси, то е начин на живот, поддържан в продължение на поколения, предаван от поколение на поколение, общност, оцеляла в продължение на много дни и години, в която хората са се променили толкова много.

В днешно време се наблюдава все по-голямо отвращение към обвързаността. Хората се страхуват да се обвържат в брак, те биха искали първо да го пробват. Човек се колебае да вземе решение за професията си, той предпочита да остави отворени възможностите си. И преди да се осъзнае, вратата се затваря с тръсък. Така че хората продължават без решение и без твърд ангажимент. Вместо очаквания безплатен и обогатен живот у тях се натрупват неустановеност, колебание и страх от живота.

Може би разсъждението върху стабилността на Бенедикт може да насърчи човек да намери себе си, да вземе решение и да се ангажира. Да се проповядва, че обвързването е необходимо за всички, не помага много. Защото, за да се обвържем, трябва да имаме достатъчно сила и увереност. Но вероятно общността на посветените мъже, които са обвързани заедно толкова тясно, че могат да търсят един на друг слабостите за цял живот, ще насърчава младите хора да стигнат до решение. Дори и само убедеността, че решителността и ангажираността са донесли благословия на другите, може да изгради необходимата увереност, за да предприеме човек сам така стъпка.

Стабилност обаче означава много повече, отколкото ангажимент и привързаност към едно място. За ранните монаси стабилността

се състои основно в това да останеш твърд, когато те застрашават всякакви мисли и изкушения. Многократно отшелниците от пустинята дават препоръката да се остане в една килия и най-вече тя да не се напуска при наличие на вътрешни вълнения и недоволство. Да останем в килията, означава не да избегнем проблемите, но да им се противопоставим; не да избягаме от себе си, не да търсим бягство в различни дейности, но - ако е необходимо - да се примирим със себе си. Стабилността като конфронтация, като постоянство в собствената килия в наши дни служи като лекарство за вътрешно недоволство. Паскал казва някъде, че „нещастietо на всички хора има един източник, а именно това, че те не са в състояние тихо да останат в стаята си“ (Pensées, 139). Ако искаме да се научим отново да оставаме в стаята си, за да упорстваме и да устоим на изкушението на постоянната промяна, тогава бихме могли да почувствуеме, че много неща у нас стават ясни, да стигнем до корена на проблемите си и да открием къде да започне изцелението ни. Точно както по време на миграцията на народите, когато единственото желание на римляните е баланс в живота, по същия

правилото Бенедикт направлява точно живота на монасите, защото посредством това външно и цялостно регулиране на живота той би искал да получи гаранция, че монасите, които могат да съблудяват този ред, ще извлекат вътрешна полза от него и ще намерят изцеление.

Ясният ред прави възможен ясния живот. Много млади хора днес разбират този факт по нов начин. В търсене на алтернативен начин на живот те създават правила, за да се отличават от другите, което е изцяло външна модерна тенденция. Техният начин на живот става за тях символ, който показва, че те се различават от другите. Те търсят сигурност в правилата, които си създават. В дългото бягане никой не може да съществува без тази вътрешна опора, без защитата на реда. В противен случай той ще изразходва енергията си ненужно, понеже човек напразно пилее енергията си, ако трябва ден след ден да се грижи за ново разпределение на времето си. Веднъж установен, целесъобразният ред освобождава човека за съществените неща, осигурява му необходимата сигурност и той се чувства у дома си. Не става дума да се живее в удобство, а сериозно да се инициира

сърцето винаги се стреми към същото.“ (Барабанът на часовете (Die Stundentrommel), Франкфурт, 1978 г., стр. 88)

6. Разбирането на Бенедикт за общността

Често в модерната литература срещаме човека да е представен като неспособен за истински разговор. Думите му минават покрай другите, той е погълнат от монолога си в присъствието на други хора. Той се чувства самотен, изолиран, неразбрани. Той няма общи корени, а е „бездомник“, странник в един странен свет. От друга страна, днешните младежи демонстрират дълбок копнеж към общността. Активистите сред младите хора се отказаха от опитите да променят обществото с големи протестни демонстрации. Днес те искат да създадат малки светове, в които могат да живеят като човешки същества. Навсякъде възникват общества, в които хората живеят заедно, интензивно обсъждат своите проблеми, взаимно се подкрепят един друг и осигуряват „топлината на гнездото“. Парите се поделят, дават се, за да помогнат на други членове, правят заедно опити да помогнат на аутсайдерите особено в маргиналните групи: хора с увреждания и човешки развалини, затворници, наркомани, работници емигранти. Колкото и идеалистични да са в целите си много комуни, те все пак често се провалят. Хората се чувстват претоварени, напрежението не се разсейва. Те искат да решат всички лични и междуличностни проблеми, а след това откриват, че колкото повече се стремят да ги решат, толкова повече проблемите се размножават. Или общността се превръща в гнездо, което наистина дава подкрепа, но в която мнозина се пенсионират, за да избягат от изискванията на живота. Гнездото държи индивидите здраво, не им позволява да растат и узряват.

В тази ситуация разсъжденията върху разбирането на Бенедикт за общността може да разкрие някои основни аспекти за живота в общност. Бенедикт не дава теория за обществения живот, а само насоки за това как хората могат да живеят заедно и то в своето всекидневие, не само в езалтацията на красивите преживявания в общността. В глава 72 той определя условия, които правят възможен живота на общността: „Както има криворазбрана ревност, пълна с ненавист, която отдалечава от Бог и води към ада, тъй има и праворазбрана ревност, която отдалечава от порока, води към Бог и Вечния живот. На тази ревност монасите ще се посветят с най-гореща преданост. Взаимно те ще се посрещат с уважение. Недостатъците - било телесни или душевни, ще си ги понасят едни други, ще се престаряват да се слушат един друг. Не толкова ще се стремят за каквото им е лично полезно, отколкото за онova, което е полезно за другите. Брата любов ще си оказват един друг с чисто намерение. Ще имат страхопочитание към Бог ведно с обич. С искрена и смирен привързаност ще бъдат предани на абата и пред Христос нищо няма да предполичат, Когото умоляваме всички да ни отведе до вечния живот.“

Първото изискване е реверанс към другите. В реверанса аз се прекланям пред тайната на другите. Аз я съзерцавам, но не се опитвам да проникна в нея. Отказвам да променя другите. Благоговейно вярвам, че самият Бог ги обича и ще покаже всеки от тях по най-добрия начин.

Днес желанието да проникнеш в тайната на друго лице под предлог, че му помагаш, е почти епидемия. Без да осъзнаваме, „помощта“ често се състои в това - да накарам другия да отговоря на моите критерии, на моите психологически принципи, вместо истинска помощ. С благоговение св. Бенедикт определя начина на живота в една общност.

(Следва)

2. Ora et Labora - Молитва и работа

начин днес бенедиктинската стабилност може да има лечебен ефект върху безпокойството на народите. Вътрешен баланс се очаква не от външните неща, не от постоянната промяна, а само от преоткриването на себе си, от примирението със себе си, както Григорий толкова подчертано отбелязва по отношение на Бенедикт (Диалози, 3).

Друг елемент от бенедиктинския живот е редът - режимът на деня, който придава на съответния ден ясна структура, определяйки подходящо време за молитва и работа, за мълчание, за говорене, за братско общуване и самота. Бенедикт често говори за подходящия час и точното време. Той напътства игумените да се погрижат всичко да бъде извършвано в съответното време.

„На абата принадлежи да посочи времето за богослужението денем и нощем. Или той сам ще даде този знак, или ще натовари с това един точен брат, за да може всичко да се изпълни в определените часове“ (Пр., 47).

За всяко нещо си има подходящо време. Точното време за молитва е също толкова важно, колкото и точното време за работа, и подходящото време, в което братята могат да поискат нещо от иконома.

„В определеното време каквото има да се дава, ще се даде, и нужното ще се иска, защото никой в Божия дом да няма причина за беспокойство и гняв“ (Пр., 31).

Тук Бенедикт обяснява защо толкова ясно разпределя деня и защо всичко трябва да се случва в подходящия час. Режимът на деня създава мир в общността. Това не е ред, който е изкуствено насочен към дадена личност, но той осигурява на индивида възможност за създаване на вътрешен ред за самия себе си. Човек, който се подлага на външния ред, внася ред и в своите настроения и нагласи, поставя прегради пред непостоянството на сърцето, но отваря място, където сърцето може да стане едно цяло.

За Бенедикт редът е лечебен фактор. Ако общността си осигури добър ред, това е знак, че тя е здрава или че може да бъде оздравена при наличието на добър ред. В

процесът на узряване.

Докато отхвърлят военната тренировка и чисто външния ред на стерилните принципи, чието време отдавна е минало, някои съвременни млади хора придобиват ново разбиране за лечебната сила на реда. Те откриват отново колко време се печели, ако денят е планиран, ако те не просто действат според чувствата си, но се подчинят заедно с чувствата си на един установен от самите тях ред. Младите хора, особено онези, които са склонни към депресия, установяват, че редът може да бъде опора, към която могат да се придържат и по този начин да се изправят отново. За нерешителните хора строгият ред може да бъде по-добра терапия от психологическото сондиране на проблемите. Колебливостта не се лекува с теоретични проникновения, а като се внесе ред във вътрешния хаос. Веднага след като животът придобие ясни контури благодарение на външната форма, той вече не потъва обратно в безформеността на човешката незрялост. Ето защо следва днес да разработваме нови форми, но не такива, които са стерилни и непроницаеми, а гъвкави и смислени, подходящи за нас самите и за живота на общността. Ние можем или да създадем наши собствени форми или да приемем тези, които традицията ни предлага. Последните имат предимството, че са доказали своята стойност през вековете и са се утвърдили като полезни.

Медитационното движение не само събуди едно ново разбиране за формата - например жестовете на тялото, правилния начин за седене и стоене. Също така много опити да се живее в общност са показали колко полезни могат да бъдат определени ритуали за съвместния живот. Ако денят не започне по случаен начин, а с установен ритуал; ако всичко се случва в едно и също време, ако денят започне с обща молитва, с ритуален поздрав - тогава денят няма просто да бъде пропилиян, но ще има контур, форма, от която може да израсне нещо. За формите, които даваме на нашия съвместен живот, можем да приложим това, което казва Ерхард Кестнер за церемонията на литургията: „Душата се чувства комфортно при церемониите. Те са мястото, което тя обитава. Тук тя си е у дома. Главата иска нови неща, но

Преди септември празнуваме зачатието на свети Йоан Кръстител - предтеча Христов. Защо точно на 23-ти? Евангелието ни казва (вж. Лк. 1, 5-25 и 26), че шест месеца след зачатието на Йоан ангел Гавриил се явя на Дева Мария в Назарет, за да й благовести, че ще зачне и роди Сина Божи. Затова и празникът Благовещение (на 25 март) е шест месеца след честването на 23 септември зачатие Йоаново - така, както Рождество Христово на 25 декември е шест месеца след раждането на Йоан Кръстител (24 юни). Тоест, ако датата 25 декември е избрана „идеологически“, замествайки и християнизирал езическия празник на изгряващото слънце Sol invictis след най-късите дни, то и датите, свързани с Кръстителя, следват логически този избор. Оказва се обаче, че дата 23 септември е дата исторически потвърдена, а с нея съответно се потвърждават и Христовите дати на раждане и зачатие. Това става благодарение на археологически открития от 1947 година в пещерите Кумран на брега на Мъртво море. Там живеещата еврейска „монашеска“ общност на есента скрила по време на въстанието срещу римляните от 66-70 г. ценната си библиотека. В глинени делви, плътно запечатани, се откриват стотици фрагменти от Стария завет, както и други ценни документи, написани на пергамент или върху медни листове. Та между тези текстове се открива и пълният списък на дежурства по смени на свещениците в Йерусалимския храм от епохата на Христос. Редът на смени, описан в списъка, е непроменяем, изтеглен чрез жребий, и той посочва двете дежурства годишно за служение в храма на различните смени от свещенически родове. Според документа от Кумран за рода, към който принадлежи Захария - Авиевия род, второто дежурство се пада от 24 до 30 на осмия месец - при нас е септември. Така че датата 23 септември, а оттам и останалите, могат да се окажат исторически, не само „идеологически“ определени.

На гръцки смяната на свеще-

ника се нарича ефимерия, а оттам служещият, дежурният свещеник в храма се нарича ефимерий, дума, която се използва и в българската църковна терминология. Името Захарий означава „Господ направи възпоминание“, а родът му Авиев е изброен в първа книга Паралипоменон, стих 23. Ако Христос е първообразът на човека, прототипът, който Бог е имал в мисълта Си, създавайки човека, а Дева Мария бъде видяна като втори образ, най-близък по човешки до Христовия, то в този ред на мисли можем да разглеждаме Йоан

се твърде много на гласа на младоженеца. Тая ми радост, прочее, се изпълни. Той трябва да расте, пък аз да се смилявам“ (Ин. 3, 28-30). Предобразът е по-малък от образа, но във всичко подобен на него, затова и евангелията ги описват в паралел и с черти общи, запазвайки възходящата степен за Иисус, като се придвижват към юдейския прийом, че изпратеният е като изпращащия, т.е. посланикът е подобен на царя, който го изпраща. Много е общото. И на двамата центърът на проповедта е приближаващото се Царство Божие,

и човешка характеристика. Йоан означава „Господ дава благодат“ - име, изразяващо същността на Кръстителя, неговата мистериозна идентичност. С този човек се известява на света, че е дошъл часът на благодатта, на любовта Божия. „И ти, младенецо, ще се наречеш пророк на Всевишния, понеже ще вървиш пред лицето на Господа, за да приготвиш Неговите пътища“ (Лк. 1, 76). Както за младенца Йисус, така и за Йоан ще бъде казано: „А младенецът расте и крепнеше духом“ (Лк. 1, 80). Повикан още от майчината утроба (вж. Исаия 49, 1) за мисията на Предтеча, Йоан ще бъде пророк, чието слово ще бъде „меч и стрела“ (Исаия 49, 2) - така, както и при приятеля му, жениха Христос. Сходството е подчертано еднозначно и от литургичните празници в календара на нашата Църква, следваща Константинополската литургична традиция, където възпоменанията на Кръстителя следват тези на Христос. Уподобяването започва още с празника Зачатие на Йоан Кръстител. Бидейки Елисавета неплодна, зачатието му е дар от Бог, чудо, пръст Божи. Темата за безплодието е често срещана в библейския разказ и представлява едно препятствие в родословното дърво на домоводството, на историята на спасението. Препятствие по човешки, което позволява на месата на Бог, Който избира Своите, Който показва, че Той е, Който спасява, а не принадлежността към родословието по човешки. Така Сара, жена на Аврам, бе посетена от Бог в старините си, получавайки благодатта на „Сина на обещанието“ Исак (Бит. 18, 1-15); жената на Исак Ребека бе също неплодна, но ето Бог им даде близнаките Исаи и Яков. Жената на Яков, красивата Рахил, бе също неплодна, но Бог чу молитвата ѝ и тя зачина Йосиф (Бит. 25, 21-23). Ситуацията е подобна също за праведните Йоаким и Анна, родителите на Пресвета Богородица, което отново подчертава характера на благодат, на чист дар Божии. Химнът на благодарност, който ще отпрали Елисавета към Господ

6

ИСТИНА

VERITAS

Брой 9 (1478)

септември 2013 г.

след зачатието на Йоан, ще е подобен и в паралел с този на сродницата Йоанка, зачена на Иисус. Химни, които в латинския обред се пеят всеки ден на вечернята: песента на Дева Мария, известна като Magnificat (Лк. 1, 46-55), и на утренята - песента на Захария (Лк. 1, 68-79).

Но да се върнем към нашата традиция, където след зачатието Йоаново сходството и уподобяването с Христос продължават през празника Рождество на Йоан Кръстител. Макар да няма празник Обретение на свети Йоан, епизодът е описан в Евангелието от Лука. Захария, който не бе повярвал в думите на ангела - за разлика от Йосиф, и бе наказан за това с временно безмълвие, сега по чудодееч начин е освободен и прославя Господ. Друг празник в паралел е мъченическата смърт Йоанова, подобна на Христовата, като градацията естествено е възходяща в полза на Месията. Разликата между кръщението Йоаново с вода и това на Христос с Дух Свети е също видяна. Пореден празник не без аналогия е „намирането на драгоценната глава Йоанова“ и намирането на Честния кръст Господен. Practически образът Йоанов ни е даден за пример и честван през цялата литургична година, посочвайки важността му след тази на Девата за нашето спасение. Спасение, което минава през уподобяването ни с Христос и подражаването на Този, който е истинският първообраз, архетипът на Образа и Подобието Божие. Уподобяване, което е завършено най-съвършено в Девата, след това в Йоан, после в преподобните светци, което ни приканва и ние да се наредим сред тази плеяда от хора Божии, от изпълнили своята мисия образи и подобия Божии, от последователи на Христос, на Неговите мисли и дела.

Отец Петко ВЪЛОВ

Зачатие на свети Йоан Кръстител

Предтеча като трети образ - най-близък до първообраза Христов. Евангелието ни го представя като най-големия сред родените от жена, последния от пророците старозаветни. Ако Христос е Жениха (на гръцки нимфиос), то Йоан е приятелят на младоженеца, най-близкият до Него. На гръцки използваната дума е паранимфиос, като представата „пара“ означава близък, подобен. У древните гърци и римляни това са били младежи, подобно на днешните кумове, които са съпровождали младоженеца по време на брачната церемония - така, както паранимфите или кумите са съпроводили невестата до къщата на бъдещия ѝ съпруг. Думата паранимфиос е употребена от евангелиста Йоан в контекста след Кръщението Христово в река Йордан.

Учениците Йоанови виждат Иисус, учениците му и многото народ, който отива при тях, и питат Йоан за Него. Йоан отговаря: „Не съм аз Христос, но съм пратен пред Него. Който има невеста, младоженец е; а приятелят на младоженеца, който стои и го слуша, радва

както и нуждата от покаяние. Обща е и съдбата им на мъченици, пролели кръвта си за истината от ръката на властта (Ирод и Пилат). Детството на Кръстителя е описано от Лука като диптих с детството на Иисус, нарисувано е в същите краски и следвайки същата схема: благовестие - зачатие, раждане, химни на възхвала, обрезание, израстване, дори бременността на двете майки е паралелно описана.

Ако на Йосиф ангелът ще каже: „Не бой се да приемеш Мария, жена си; защото зачленето се в нея е от Духа Светаго; тя ще роди Син, и ще му наречеш името Иисус (означаващо спасител - б.а.); защото Той ще спаси народа Си от грешовете му“ (Мт. 1, 20-21), то на Захарий ангелът ще рече: „Не бой се, Захарие, понеже твоята молитва биде чута и жена ти Елисавета ще ти роди син, и ще го наречеш с името Йоан“ (Лк. 1, 13).

В семитския свят семантика - значението на името, е от голяма важност; то е като синтезиран образ на личността, която го носи, негова програма и съдба, негова духовна

хората в инвалидни колички и се молех за тях никога да не се предават в своята немощ, за да се влива в нея Христовата сила. Знаех за издраскана до кръв кожа от треви и тръннаци, за мазолите по краката и се молех за тях да не спират въпреки умората. Виждах ръцете, носещи най-отпред големия дървен кръст, украсен с цветя, и се молех за тях да бъдат силни под тежестта му. Гледах лицата, оросени от капчици пот, и се молех винаги да бъдат ведри в този посръннал от излишни грижи свят. Мислех си и за тези от нашата група, които вероятно бяха толкова слаби, че даже нямаха сили да се молят, камо ли да четат размисленията, а предлагаха само своя кръст от болки, самота и страдания и се молех за тях да помнят, че тази жертва, дана от сърце, е по-силна от всяка устна молитва. И в невъзможността си да изкажа вълнението от това, което пре-

живявахме в тези дни, започващи в черквата с утринната Евхаристия, със заедно измоленото „Под твоето покровителство“, с придобиващите смисъл всички нежелани проблеми, защото бяха по жертвани, за да пребъдвате силни във вярата, само си повтарях припева на една песен: „Тогаз с възторг възклиksam, Боже мой, велик си Ти, велик си Ти!“

Стефка ГЕКОВА,
енория „Свети Йосиф“,
София

•••

Неизразимо щастие беше за мен, че към Ченстохова вървяхме заедно братя и сестри от България и също, че по духовен начин ни придвижваха повече от 80 духовни поклонници от нашата страна. Гордост беше и това, че Николета Петрова от Плевен носеше през цялото време с уважение и отговорност българското знаме, а Йовко Айлов от Секирово с радост но-

сеще знака на духовните поклонници на цялото поклонничество, т.е. знака на XVI група. До нас стигнаха и много от отзивите на духовните поклонници от България чрез отличната координация на Стефка Гекова от София, споделяйки радостта си от възможността за такъв вид поклонничество - участие в молитвите и размишленията, оставайки същевременно у дома при отговорностите, които не могат да бъдат оставени. Хиляди благодарности на духовните участници в XXXIII поклонничество пеша Вроцлав - Ченстохова, защото подкрепяха молитвено нашата група от шест български вървящи поклонници и със сигурност измолиха повече благодат за България заради това, че можеха да предоставят на Дева Мария пречките, които ги възпрепятстваха да вземат физическо участие... Огромни благодарности за вас, скъпи съпоклонници... Нека Бог благослови семействата ви, Църквата и страната ни!

Дарина КАЙКОВА, Шумен

Преживяно по пътя към Черната Мадона

От стр. 4

август ден след ден уверено поставяхме и своите нозе в стъпките на нашите братя и сестри, вървящи от Вроцлав до Ченстохова под слънце и дъжд. Бях разглеждала снимки на поклонници от предиш-

ни години и така си създавах представа за тези, за които се моля. Особено силно ме впечатляваха родителите с бебешки колички и с деца на раменете си - молех се за тях и в живота да вървят така смело във вярата. Възхищавах се на

С Христос завинаги

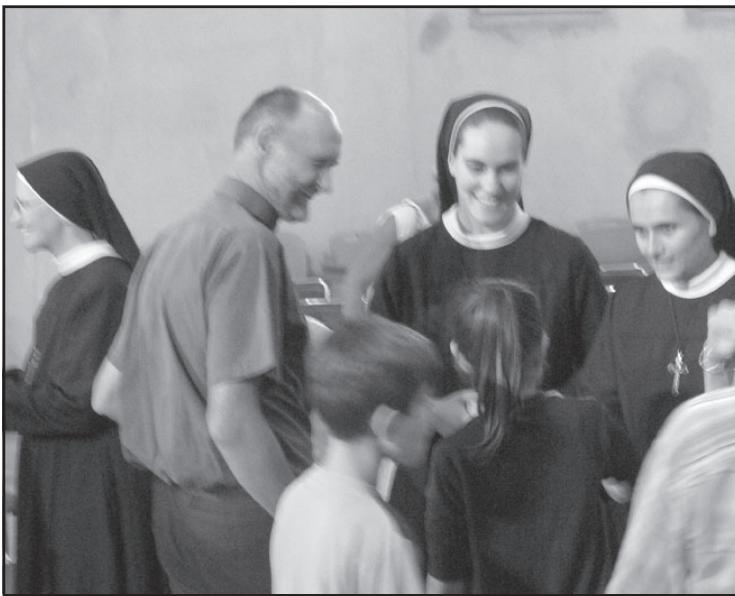
От стр. 1
основе монахинска общност Сестри евхаристинки, че живеем в Годината на вярата и че скоро блаженият Йоан XXIII, патрон на храма, ще бъде канонизиран за светец. Той подчертва, че новият хоризонт след вечните обети е път, който трябва да завърши със святост, че по пътя монахините трябва да бъдат свети в тишината на жертвата, молитвата и уединението с Христос. Накрая епископ Христо Пройков напомни и заръката на сестра Еврозия Алоати, съосновател-

ка на общността: „Кажете им да станат светици!“

След службата вярващите се наредиха на дълга опашка, за да поздравят и окурят сестра Мария Йоанна Исусова и сестра Мария Еврозия Исусова, дали вече вечните си обети, посветили се изцяло на Иисус Христос.

Нека не забравяме с нашията молитви да подкрепяме тях и цялата общност на сестрите евхаристинки, та да се множат добродетелите им и да растат в любовта.

Марио ГЕОРГИЕВ

Рио в Малчика

Идете и научете всички народи!

От стр. 3

1995 г. след срещата на европейската младеж с папа Йоан-Павел II в Лорето. Двигатели на срещите бяха пасионистът отец Ремо Гамбакорта и сестра Барбара Вручина от Обществото на милосърдните сестри на свети Викентий от Паула, които придвижаваха младежите от нашата епархия в Лорето. Те поставиха началото на една продължаваща макар и не с такава интензивност традиция, събираща младежите от Никополска епархия на годишни срещи. Сега, във вихъра на „Рио в Малчика“, много от нас си дадоха сметка, че главните организатори са пак те: сестра Барбара - като отговорник на Комисията за пасторална работа с младежите към Пасторалния съвет на Никополска епархия, и отец Ремо - като енорийски свещеник на с. Малчика и до-макин на срещата. Огромен труд (и всеотдайност) положиха сестра Божена Новоселец

Росица ЗЛАТЕВА

Сякаш беше вчера! Но за огромно съжаление измина почти месец от края на едно незабравимо преживяване - срещата „Рио в Малчика“.

От 25 до 28 юли в енория „Св. Анна“, с. Малчика, се проведе национална младежка среща паралелно със срещата на младите с папа Франциск в Рио де Жанейро, Бразилия.

- също от Обществото на милосърдните сестри на свети Викентий от Паула, и доброволците от енория „Света Анна“ в с. Малчика.

Думите на епископ Христо Пройков, дадени за Българската програма на Радио Ватикан, обобщават прекрасно смисъла на СМС: „Световните младежки срещи имат наистина голямо значение за всички младежи от целия свят. Това е една среща с Господ, среща помежду им, среща със Светия отец папата. Но най-вече среща с Божията благодат, че могат в едно да изпъвдват същата вяра със същата сила и същия ентузиазъм, който е присъщ за младежите, и което е най-красивото и най-хубавото за тяхната възраст и за тях като част от целия свят. По този начин те дават прекрасен пример на всички, дори и на нас, по-възрастните, как може да се живее в единомислие и в единство, когато има общи цели и общи стремежи, а това е пътят, който води към Бог.“

Самият факт, че „Рио в Малчика“ се осъществи по едно и също време със световната среща в Рио, показва, че ние сме едно цяло и че вървим към една цел - Бог.

Една седмица преди началото на срещата аз и други младежи от епархиите взехме участие в подготовката, както и цялата Пасторална комисия за младежите в Никополска епархия. Също така работихме и с младежите от нашата енория. Направихме двора на черквата по-атрактивен и красив, погрижихме се за доброто настроение на всички. Като участник вече в самата среща аз трупах и черпех много опит, даже повече, отколкото очаквах, че мога.

Тези няколко дни, в които се състоя самата среща, за мен бяха много ползотворни и вдъхновяващи и ми дадоха още по-голяма сила да се упътвам във вярата и в Бог. Малко време, което имахме всички, не ни попречи да се сприятелим и да се опознаем. Дните бяха доста слънчеви и интересни, а вечерите - забавни. Нормално е! Все пак сме всички заедно с нашия общ и верен приятел Иисус, център на нашите приятелства.

Най-сърдечно искам да благодаря на епископите Христо Пройков и Петко Христов, както и на папския нунций архиепископ Януш Болонек за хубавите беседи, които ни изнасяха всяка сутрин. Също да благодаря на сестрите Барбара и Божена, които бяха като „мо-

тор“ на самата среща и помогнаха за осъществяването ѝ. И накрая благодаря и на нашия енорийски свещеник отец Ремо, без когото нямаше да се осъществи самата среща, а също и за това, че покани младежи от цяла България. Искам да кажа на всички младежи от България: „Иисус ни кани - елете, приятели мои. Иисус ни изпраща - бъдете мисионери!“

Иоана БАНЧЕВА,
енория „Света Анна“,
с. Малчика

•••

Струва ми се, че е невъзможно да се обхванат всички посоки за разглеждане на натрупания опит от срещата в с. Малчика. От една страна, времето, прекарано в общуване с младежите от всички представени български католически енории, беше количествено достатъчно за осъществяване на личен контакт между всички от нас. Това даде предпоставки за развиване на отношенията ни и допълнително консолидиране на католическата християнска общност у нас. От друга страна, организаторите и представителите на духовенството бяха организирали активности, в които не само общуването, но и практикуването, и познанието на вярата за всеки бяха обогатени и усъвършенствани.

Освен спомена за чудесно прекараното време в забавления с прекрасни млади хора, възпитани и интелигентни, оставам с прекрасното усещане,

На стр. 8

Рио 2013

И днес Господ продължава да се нуждае от младежи за Неговата Църква

От стр. 3

деля, семената на вярата имат нужда от поливане, преди да ги огреят слънцето и да се превърнат в плодотворни растения.

С нетърпение очаквам следващата среща в Полша, която със сигурност ще бъде още по-впечатляваща и незабравима.

Богуслав БЕЙКОВ

•••

Преди няколко дни се завърнах от Световната младежка среща в Рио де Жанейро. За мен тя беше духовно обогатяваща. След възкачването си на Свети-Петровия престол папа Франциск даде много ярък пример за живеенето на дело на скромност и бедност, но през тези дни в Рио ние всички бяхме впечатленi от силата на думите му, с които докосна в дълбочина душите на всеки от нас. Младежите не обичат много да им се проповядва и говори, но там, в Рио, бях свидетел как едно многомилионно множество бе затаило дъх и попиваше всяка дума, изречена от папата. Обединението на младежите по света, по-силната вяра в Господ, общите ни цели да построим един по-добър свет - всичко това зависи от нас. Видях, че бразилците и цяла Южна Америка са един много добър пример заради тяхната силна вяра. Запознах се с хора, които са имали много затруднения от житейски или здравословен характер, но които ми казаха, че благодарение на молитвата и на вярата си никога не са се отчаявали. Мисля, че можем само да се учим от тях. Върщайки се в България, вярата ми сега е по-силна, с надежда и желание, че и тук ние, младежите, можем да променим света към много по-добро.

Карина МИНЕВА

На стр. 10

От стр. 1

„Веднага щом влязоха в лагера, децата трябва да намерят кръста с разпънатото тяло на Христос върху него. Така започнахме нашето търсение. Разделихме тялото на Иисус Христос на четири части: крака, ръце, тяло и глава.

Първият етап от нашето търсение беше свързан с неговите крака, които са иззвървели хиляди километри, прекосили много планини, хълмове, реки и езера - цяла Галилея, Юдея и Самария. Колко много път е иззвървял нашият Господ, за да ни проповядва Словото Божие. Когато е започнал Неговият обществен живот, след Него е възвял народ, който Го е слушал, хора, които са станали свидетели на Неговите думи и дела. Свидетели, чрез които ще можем да опознаем по-добре дейността на Иисус Христос.

Вторият етап беше свързан с Неговите ръце - ръце, пълни с нежност и милост, ръце, готови да успокоят и прегърнат, да изцелят и благословят. В този ден нашите деца научиха колко много неща правим с

нашите ръце, колко са полезни и същевременно груби и лоши и готови понякога да наранят близния - человека, когото най-много обичаме. Не липсваха и примери за делата на Иисус, които прави със Своите ръце. Ръце, които са били винаги готови за прегърдка. Дори на кръста, когато са били приковани, тези топли и изпълнени с доброта ръце са били готови да прегърнат всички хора, да простят всички грехове.

Отново на път по стълките Христови, на следващия етап децата трябва да намерят тялото. В нашето тяло се намира един от най-важните органи - сърцето. Сърцето, кое то е символ на живота със свое пулсиране и туптене ни придвижва в целия ни земен път. Сърцето бие като чук, когато обичаме някой наш близък, роднина или приятел. Сърцето го боли, изглежда потиснато, свито, направо разбито, когато страдаме физи-

чески или духовно, когато загубим любим човек, когато нещо ни терзае... Сърцето изстива и се вкаменява, когато ставаме егоисти, лоши, егоцентрични и не успяваме повече да се раздаваме в полза на другите. Жivotът на Иисус е описан от множество епизоди, случаи, които ни показват едно тръпнешко сърце, един постоянно стремеж за добро към другите. Едно сърце, кое то знае да се раздава, без да очаква нищо в замяна.

Накрая остана последният

елемент от нашето разпятие, за да бъде цяло... Въпреки че нашето изучаване на Иисус Христос няма никога да завърши. Спряхме се на главата, където се намира умът, откъдето тръгват мислите и действията. Представяте ли си колко много думи Иисус Христос е чул, колко оплаквания, молби, упреци... А той винаги е готов да изслуша. Замисляли ли сте се колко огромни количества

думи излизат всекидневно от нашите уста? Мислили ли сте колко думи, звуци и шумове всекидневно влизат в нашите уши? На тези въпроси трябва да се замислят децата и да отговорят. Научиха се, че трябва да изслушват хората, да не прекъсват и да не задават излишни въпроси, а само това, което е необходимо. В работата по групи децата бяха ангажирани не само с тялото на Иисус, но се запознаха с двама светци: света Джема Галгани и блажен Пио Кампидели.

Вече имахме всички части от тялото на Иисус Христос, но ние не трябва да се спирате пред мъртвия Христос: Той е възкръснал и вече не е закован на кръста. От Възкресението започва известяването на Евангелието от учениците на всички хора, които чрез помощта на Възкръсналия, прели дара на Свети Дух, дават началото на Църквата.

Като на всеки лагер ежедневно отец Ремо отслужващ литургия, анимирана от децата, и в края на деня всички се включват във вечерната молитва. Не липсваше и малко свободно време, в което децата се забавляваха. Отидохме до катедралата в Пловдив и до храма „Свети Дух“ в града, в черквата „Светото семейство“ в Хисаря. Видяхме тракийски храм и винарна, с които е известен Старосел. И не на последно място посетихме гр. Раковски с неговата черква и музей, подреден, за да съхранява историята, бита и религията на българския народ.

Катехисти
от енория „Света Анна“,
с. Малчика

Заедно с хората в нужда

От стр. 1

риминацията са победени, а благата се разпределят между всички. Един свят, в който най-бедните и потиснатите могат да намерят надежда и подкрепа. Вдъхновена от тези принципи на социалната доктрина на Църквата и водена от милосърдната любов, чието име носи „Каритас“ помага всеки ден на милиони хора по целия свят. Вече повече от 20 години „Каритас“ съществува и в България.

НАЧАЛОТО

Сестрите евхаристинки

Това са първите години след падането на комунизма. След 45 години преследвания и сътресения Католическата църква постепенно възстановява своята религиозна дейност. В живота на българите настъпват огромни политически, икономически и социални промени. „Бяха много бедни години, на истинска мизерия - спомня си сестра Агнеса Славовска, тогава генерална настоятелка на сестрите евхаристинки. - Търговците задържаха стоките по складовете, а в магазините нямаше нищо. В един момент се стигна до парадокса хората да няма какво да купят.“

Всичко се роди спонтанно и доброволно, обяснява сестра Агнеса. Водени от нуждата на хората, сестрите търсят помощ чрез свои контакти в Германия и Холандия. Оттам откливат на призыва и помощите започват да пристигат - хранителни продукти от първа необходимост. За периода 1990 - 1994 г. над 20 камиона храна са разпределени и раздадени на нуждаещи се. „Имахме един гараж на ул. „Ронкали“, където тогава беше манастирът - казва сестра Агнеса. - Там от четири часа сутринта хората се редяха на опашки. Помагаха ни и много доброволци - студенти и роднини на сестрите.“ Така организираната дейност постепенно започва да се нарича „Каритас“ - сестри евхаристинки. Монс. Методи Стратиев, тогава начало на екзархията, подкрепя и насищава техните усилия. Постепенно сестрите евхаристинки предават щафетата за дейността на „Каритас“ на група вярващи от енория „Успение Богородично“, които основават „Каритас“ - София.

ПЛОВДИВ

Първата епархийна организация на „Каритас“ в България е създадена в Пловдив през декември 1991 г. по инициатива на монс. Георги Йовчев, епископ на Софийско-Пловдивската епархия. Още от самото начало стремежът е да се работи за разширяване на социалната дейност на Католическата църква, като се формира собствен бюджет и фонд за подпомагане на хора с нисък социален статус. Със съгласието на владиката е сключен договор с фирма „Хебър“ за раздаване на хляб на социално слаби хора. Подпо-

20 години „Каритас“ - България

могнати са и различни болници, например II и III общинска болница, на които „Каритас“ предоставя хуманитарни помощи, дошли чрез френско-българското дружество „Тулон - Пловдив“. „Каритас“ - Пловдив, подава ръка на старчески домове, домове за деца и възрастни с увреждания, многодетни семейства, безработни и др.

Организацията получава голяма подкрепа: и финансова, и логистична, и морална в лицето на епископ Георги Йовчев. „Мисля, че идеята на владиката за социалната дейност в епархиите - заявила отец Иван Топалски, в момента член на УС на „Каритас“ - България, - винаги е била чрез грижите към нуждаещите се да се достигне до душите на хората, което е най-важното.“

В Софийско-Пловдивската епархия е концентрирана по-голямата част от католиците в страната. В онези трудни години „Каритас“ - Пловдив, се опитва по всяка към начин да подпомогне българите, изпаднали в затруднение. И тук се получават камии с хуманитарни помощи: дрехи, храни и лекарства, които се разпределят. Настоящият директор на „Каритас“ - Русе, Стефан Марков си спомня, че в Пловдив е била изградена много добра организация при складирането, сортирането и разнасянето на получените стоки. „Много сме се учили от тях“, добавя той. Тук се изгражда и най-голямата доброволческа мрежа на „Каритас“ в България.

РУСЕ

Идеята за създаването на „Каритас“ в Русе идва от тогавашния епископ на Никополска епархия Самуил Джундрин. Чувствителен към нуждите на бедните и виждайки мизерията, която цари в България, той

е убеден, че в неговата епархия има нужда от благотворителна организация като „Каритас“. Тъй като владиката е учил във Франция и има контакти там, той търси хора от Църквата с френски език, с които да започне „Каритас“. Една от тях е Надка Гиргинчева, впоследствие избрана за първия президент на „Каритас“ - България. „В началото беше много трудно - припомня си тя. - Нямахме представа нито какво е „Каритас“, нито какво ще правим.“ Организацията започва работа през юни 1992 г. Надка Гиргинчева разказва, че първоначално са нямали помещение и са работели в жилището на монс. Джундрин. Няколко души от Русе са изпратени на обучение в „Каритас“ - Франция, за да се запознаят с организацията и да видят на практика как се осъществява милосърдната дейност на Църквата.

Впоследствие в пътя по разбирането на дейността на „Каритас“ ценни учители за първите активисти на организацията в Русе са отците пасионисти, дошли от Италия. Благодарение на тях са получени 20 тона дрехи и лекарства в различни градове на епархиите. С медикаменти са подпомогнати „Бърза помощ“ в града и Транспортната болница, както и дом „Майка и дете“, на които са предоставени сухо мляко и дрехи. „Каритас“ - Русе, се грижи и за бедни деца, като поема разходите за храната в училищния стол. И в Никополската епархия, както и в другите две епархии на страната, пристигат и се разпределят хуманитарни помощи. „Помощите бяха за всички - разказва Надка Гиргинчева, - не само за членовете на „Каритас“ и на Църквата.“ „Даже хората от Църквата - добавя тя - с готовност даваха предимство на по-бедните.“

Рио в Малчика

От стр. 7

с което положителната емоция обикновено оцветява тези спомени, както и с новите приятелства, новите неща, които научих за вярата, и не на последно място оставам с новите въпроси, които винаги възникват още с отговорите на старите.

Не вярвам да има по-ползотворен начин да предам на другите дара от тази среща, освен като разказвам на интересуващите се прекрасните си впечатления. Така вероятността приятелите ми да участват в бъдещите младежки срещи нараства, а това вярвам да е от полза както за тях лично, така и за общността.

Промяната ни същества в живота непрекъснато, безкой събития ни променят, макар повечето от тях да не са твърде забележими, а едно събитие от такъв ранг неминуемо влече след себе си безкой промени за участниците и аз не правя изключение. Бил съм в Испания на Световната младежка среща в Мадрид 2011 г., което беше първият ми опит в този формат. Тогава

щеше да ми бъде трудно да отговоря на този въпрос, защото бяха останали твърде малко неща непроменени у мен. Сега преживях срещата през 2013 г. по коренно различен начин и от увеличаващата се дистанция на времето, връщайки се в спомените си за „Рио в Малчика“, откривам как това е бил следващият прекрасен ден по пътя, който поех във вярата преди много години и който - макар през повечето време да изглежда труден - води към постигане на градивни цели във вярата за собственото и за доброто на другите.

Йосиф АНЧЕВ,
енория „Блажена Дева Мария
на Броеницата“,
Велико Търново

•••

„Рио в Малчика“ беше една невероятна духовна среща за мен с Бог. Помогна ми да се сближа с нови и стари приятели, да разговаря по-свободно със сестрите и свещениците. Срещата беше много добре организирана, имаше беседи по групи, игри, забавления и най-важното - среща с папата, а какво по-хубаво от това - голяма група младежи, събрани на едно място в името на Бог.

Връзката

със Западна Европа

В началото на 90-те години в „Каритас“ - Европа, е сформирана работна група за страните от бившия социалистически блок. Впоследствие представители на „Каритас“ - Франция, Швейцария и „Каритас“ - Интернационалис, провеждат среща в София в нунциатурата с представители на Църквата, за да обсъждат бъдещето на „Каритас“ в България. Решено е работата да се разпредели: за Никополската епархия да отговаря „Каритас“ - Швейцария, Франция да поеме Софийско-Пловдивската епархия, а Австралия да работи заедно с Екзархията. „Несъмнено помощта на чуждестранните организации на „Каритас“ се отрази върху начина на работа на отделните организации, защото всяка от западноевропейските „Каритас“ имаше свое видждане за развитието на нещата“, твърди директорът на „Каритас“ - Русе, Стефан Марков. Той подчертава приноса на Валтер Леч от „Каритас“ - Швейцария, който работи с крайдунавски град от 1992 г. до пенсионирането си през 2007 г. Валтер Леч е и първият секретар на „Каритас“ - Европа. Той идва в България няколко пъти в годината за около седмица, за разлика от други държави, където представители на „Каритас“ от Западна Европа остават две-три години на място. „Нас ни пуснаха във водата и трябваше да плуваме“, алегорично се изразява Надка Гиргинчева. И Стефан Марков си спомня: „Очаквахме Западът да каже дневния ред и ние да изпълняваме, а Валтер Леч искаше ние да правим предложения и да сме инициативни, като после заедно обсъждаме, какво да се направи.“

След близо петдесет години комунистическо управление частната инициатива в големия степен е разрушена и българите се страхуват да вземат собствени решения. „Никога няма да забравя въпроса, който ми зададоха, когато пристигнах в Русе за първи път - припомня си Валтер Леч. - Възрастен мъж ме попита: „Ще ни направите ли болница?“ Беше очевидно - разказва той, - че след като са си възвърнали свободата, хората очакваха „Каритас“ просто да подреди всичко, което е било пренебрегнато от предишния режим.“ „Ние обаче обяснява експертът от „Каритас“ - Швейцария, - не разбирахме социалната ангажираност по този начин.“

Създаването на „Каритас“ - България

Година след като „Каритас“ в Пловдив, „Каритас“ в Русе и „Каритас“ в София съществуват фактически и юридически, се появява нуждата от създаване на национална организация на „Каритас“. „Имаше нужда от федерация - обяснява Надка Гиргинчева, - защото организацията бяха станали три.“ „Само национална организация, призната от Епископската конференция, би могла да членува в световното семейство на „Каритас“ - „Каритас Интернационалис“, допълва генералният секретар на „Каритас“ - България, Емануил Паташев.

На 1 юли 1993 г. по време на заседание на Епископската конференция на Католическата църква в България епископите решават да се учреди благотворителна католическа организация „Каритас“ - България, която да извършва социалната дейност на Католическата църква в страната като самостоятелен субект.

Ива МИХАЙЛОВА
(Следва)

Пишат ни от енории

На 15 август бе отслужена тържествена архиерейска литургия от епископ Христо Пройков в храм „Успение Богородично“ в с. Ново Делчево. Присъстваха сестрите евхаристинки Магдалена и Зиновия, много гости и вярващи от енорията.

В словото си монс. Христо Пройков разказа за празника Успение на Света Богородица и неговото значение за нас. Бяха отправени думи на благодарност и към художниците - доц. Здравко Каменаров, Боголюб и Миляна, изографисали храма.

Отец Петко благодари за пастирското посещение и хубавите думи и пожелания. По мнение на присъстващите красотата на черквата в с. Ново Делчево прилича на тази в Светата Рилска обител.

Бяха отслужени петохлебия и благословен курбан за здраве и успех на енориashi.

Лидия АРНАУДОВА

Петдесет години ни делят от кончината на един от най-значимите папи в Римокатолическата църква, белязал със своята личност историята на последните няколко века - блажения папа Йоан XXIII (1958-1963). Става дума за необикновената личност на един човек, който през своя кратък понтификат - определян накратко като „преходен“¹ - направлява „Подката на Петър“ сред водите на един сложен и бурно променящ се свят.

Изборът на седемдесет и седем годишния патриарх на Венеция за папа на 28 октомври 1958 г. става в критичен за Католическата църква момент. Намираща се в края на едно трудно по рода си управление от страна на папа Пий XII, институцията е разтърсвана от брожения заради редица теологически и доктринални въпроси, които срещат остьр отпор от страна на представителите на Римската курия и на най-традиционното настроение на епископи.

Периодът е труден най-вече заради международните обстоятелства, белязани от драматични събития като кризата в Суецкия канал и унгарските събития от 1956 г. По мнението на някои наблюдатели възкачването на папския престол е изненадващо за кардинал Ронкали, който вероятно е живеел с убеждението, че ще посрещне края на земния си път във Венеция. По отношение възрастта на избранника и на качествата му като епископ, които не се поддават на лесно определение, вписващо се в традиционните модели, също и на неговата разнородна духовна кариера, изборът на конклава, в който е осезаемо отсъствието на една важна личност - архиепископа на Милано Джовани Батиста Монтини, неудостоен с кардиналска пурпурна мантия, е повсеместно изтълкуван като жест на преходност и на посредничество между различните тенденции сред кардиналите. Обратно на това, понтификатът на Йоан XXIII се оказва от изключителна историческа величина и значението му все още предизвиква разнородни и противостоящи си тълкувания.

Още с встъпването си в длъжност, в речта по случай „величайшата инкоронация“² на 4 ноември 1958 г., новоизбраният глава на Римокатолическата църква огласява духа, в който възнамерява да въпълни своята служба, като опровергава „очакващите да видят в новия папа държавник, дипломат, учен, обществен деятели - човек, отворен и придържащ се към всички правили на прогреса в съвремието без изключение“, с упование в изначалния принцип на поведение, а именно да бъде „пастир на цялото стадо“, въдъхновен от „образа на добрия Христос“³. Думите му стават обект на пламенен интерес от страна на „хилиди и хиляди журналисти“, които вед-

нага се заемат със задачата да ровят в онова, което англичаните наричат *privacy* на една личност - в неговото минало, в думите, които е отправял в публичното и личното пространство, в най-незначителните му жестове и постъпки по местата, където е оставил следа като човек, духовник, дипломат и висш църковен представител. В очите на всички се очертава фигуранта на човек, издигнат в религиозно, морално, гражданско отношение; човек последователен, приветлив и открит, в чието битие липсват сенки, с една дума - безупречен⁴. Така личността на новия папа се разкрива в своето великолепие и обичливост.

Преди да изложа съвсем накратко някои аспекти и проблеми, отнасящи се до десетилетието, прекарано от Ронкали в България (1925-1934) - години с изключителна важност в жизнения път на бъдещия Йоан XXIII, бих искал да се спра и на няколко значими етапа от неговия понти-

фикат. Синод в Рим, Втори ватикански икуменичен събор, Осъвременяване на Кодекса по канонично право. Всичко мина успешно. През цялото време се намирах в разговор с Господ чрез молитвата...⁵ От споделеното става ясно, че решението за свикване на нов събор е лично и че папата го взема след персонални съвещания със своите приближени, както и с Ватиканския държавен секретар кардинал Доменико Тардини.

Заедно със съборното начинание фигуранта на Йоан XXIII добива значимост и в международен план. Откриването на *Vaticanum II* става в разгара на Студената война, белязана от конфликта между Съединените щати и Съветския съюз, от опасната кубинска криза, заради която светът се оказва под заплахата от атомен конфликт. Папата оказва цялото влияние, на което е способен, върху двете противостоящи страни - американския президент Джон Кенеди, католик по вероизповедание, и руския ръ-

горчен: „Оплаквам и състра давам ония, дето се поддават на непристойни игрички“⁶.

На 9 април Йоан XXIII завърши текста на последната си енциклика, озаглавена *Racem in terris*, която има основополагащ характер за неговия понтификат. Публикувана е на 11 април и нейни адресати са не само епископите, духовенството и миряните по цял свят, както е типично за документи от подобна величина, а „всички хора, способни на добра воля“. Няколко месеца по-рано в послание, излъчено по радиото „към епископството, духовенството и народите по света по повод Рождество Христово“, папата отправя следните думи: „Сред всички блага, с които ни даряват животът и историята, душите, семействата и народите, мирът е най-драгоценото благо и най-важното. От неговото присъствие, *studium pacis*, зависят сигурността и спокойствието в света. Към благото на мира нека добавим и благото на добра воля - нашата добра во-

лана на четири солидни стълба - ония същите, които посочихме в познатата нам енциклика *Racem in terris*. Понятието мир би било празно от съдържание, ако не се упава на порядъка от добродетели, който, пламенно обнадеждени, посочихме в енциклика: порядък, който се основава върху истината, издига се според законите на справедливостта, оживява се и се допълва от милосърдието, осъществява се чрез свободата.“⁷

Дни по-късно здравословното състояние на папата се влошава и той приключва земния си път на 3 юни 1963 г.

В хвалебствена реч за неговата личност от 7 юни 1963 г. в миланска катедрала кардинал Джовани Батиста Монтини, който впоследствие става наследник на папския престол с името Павел VI, казва: „Папа Йоан ни показа, че истината, най-вече религиозната истината - така мъчна и отговорна, така трудна и от гледна точка на езиковите и концептуалните изисквания и постулати на вярата - не съществува от само себе си и заради себе си, за да разделя хората и да всява раздори и противоречия сред тях, а напротив - има я, за да бъде източник на мисловно единение, за да служи на хората с пастирска посветеност и загриженост, за да всява в хорските души радост от завоеванието на братолюбието и божествения живот. Знаехме всичко това и преди него, но той ни дари с живия опит на тези принципи, подари ни произтичащата от тях надежда за радост и благословия.“⁸

Гореописаното изказване е своеобразен жест, възприеман от папата като заключителен етап в неговия дълъг житейски път и краткия му понтификат; жест, намерил мястото си петдесет и три дни преди неговата кончина и петдесет и три месеца след възкачването му на Светия престол, с което се превръща в папа на прехода в смисъл твърде различен от онзи, който могат да си представят кардиналите, избрали през 1958 г. възрастния духовник от Бергамо за наследник на Пий XII. В деня на публикацията на енциклика *Racem in terris*, на Велики четвъртък, в Сикстинската капела Йоан XXIII приканва всички управляващи и властимащи да не пропуснат своя шанс да „подсигурят тук долу, на земята, обществен живот, който да се осъществи и да черпи вдъхновение от истината, справедливостта, мира и свободата.“⁹

На 10 май 1963 папата е удостоен с наградата на Международната фондация „Балзан“ за човечност, мир и братство между народите, като израз на висше признание за волята и постоянството в борбата за опазване и поддържане на мира в света, проявили се не само чрез споменатата енциклика, а и с много други послания и действия, предизвикани през годините всемирно одобрение. В своята реч в базиликата „Св. Петър“ по повод отредената награда папата произнася следните слова: „Истина е: мирът е дом, нашият дом, домът на всички ни. Той е мостът, който свързва земята с небето. За да може този мост да достига небесните висоти, той трябва да се ос-

(Следва)
Доклад, изнесен на 5 юни в Българската академия на науките на юбилейната научна конференция „Българският папа“ - архиепископ Анджело Джузепе Ронкали, и България“

1 Cfr. R. Aubert, Jean XXIII. Un “pape de transitio n°” qui marqua dans l’histoire, *Revue Nouvelle*, 38 (1963), 3-33.

2 Cfr. Pater amabilis, 7.

3 Cfr. DMC, vol. I, 10-14.

4 A. SPADA, Qualificazioni del Ponteficato, *Italia*, 13 novembre 1958.

5 Cfr. BENEDETTO XVI, Udienza generale, 10 ottobre 2012.

6 AAS 54 (1962), 5-13.

7 Cfr. DMC, vol. I, 129-133.

8 Pater amabilis, 26-27.

9 Cfr. DMC, vol. IV, 614-615.

10 Cfr. Pater amabilis, 498.

11 Ibid., p. 514, nota 96.

12 Cfr. DMC, vol. V, 42-50.

13 DMC, vol. V, 196.

14 DMC, vol. V, 247.

15 Papa Giovanni nella mente e nel cuore del suo successore, Milano 1964, 95-106.

16 ЙОАН ПАВЕЛ II, Аудиенция с богомолци за канонизирането на 5 слуги Божии, 4 септември 2000 г.

Дипломатическата мисия на архиепископ Ронкали в България (1925-1934)

ФИКАТ.

Несъмнено най-големият принос на папа Йоан XXIII се отнася до замислянето и свикването на Втория ватикански събор. В навечерието на тържественото откриване на *Annus Fidei* и 50-ата годишнина от началото на съборните дейности почетният папа Бенедикт XVI уподоби този принос като една „огромна фреска, изрисувана в цялото си разнообразие и многопластовост под предводителството на Светия Дух“, в която следва да се „вгледаме внимателно и благоверно, за да уловим съдържащото се невероятно богатство на елементи, за да открием и изследваме всички нейни кътчета, фрагменти, детайли“¹.

Известието за нов икуменичен събор се очертава като събитие, насочено не към премонси, разтърсващи промени в *depositum fidei* или мисията на Църквата на земята, както папата сам ще поясни впоследствие в апостолическото писмо за свикване на събора *Humanae salutis* от 25 декември 1961 г.², а към обособяване на нов, универсален, общодостъпен език, който да черпи сила от единението между традиция и обновление. Това Йоан XXIII огласява в Аула Маджоре на манастира „Св. Павел“ на 25 януари 1959 г.³ - дата, на която литургичното служение отбелязва годишнината от приемането на вярата на Апостола. Намерението за този събор става част от „триизмерния проект“, характеризиращ понтификата му. В личния си дневник папата пише за един „felix et memoranda dies“, който обобщава така: „На Св. Павел духовен триумф за духовенство и народ. [...] Най-съществената точка от дневния ред бе моето обръщение - тайно, само към кардиналите - разясняващо трите основни измерения на моя понтификат:

ководител Никита Хрушчов, както и върху световното обществоено мнение в името на мирен и приемлив за всички изход от кризата. На 25 октомври 1962 г. той отправя послание към „всички, радещи за мир, към всички, които с цялото си сърце вършат дела за благото на хората“⁴, и ликувайки, обявява преодоляването на най-критичния момент от кризата.

Тъкмо този момент бележи началото на значително по-интензивната дейност на папата по отношение на връзките с Източна Европа. В началото на 1963 г. вестта за освобождението на украинският митрополит Йосиф Слипий - освободен след 18 години в съветски затвор благодарение на плетеницата от посредничество и благоразумни действия през месеците на събора - и неговата среща с папата във Ватикан, състояла се на 10 февруари, е първият голям успех, свързан с политиката на внимание спрямо Източна Европа, която папата налага с цел да се разширят териториите на пастирска дейност на Църквата в държавите от този регион.

Друго важно събитие се случва на 7 март. На тази дата Йоан XXIII приема за среща в частната си библиотека Алексей Аджубей, главен редактор на московския вестник „Известия“ и зет на Хрушчов, заедно със съпругата му. Фактът за тази среща, която на папата се струва „нешто нормално, а пък заради моя милост взема размерите на събитие от исторически ранг“⁵, става повод за полемика и разногласия в секретариата на Ватикан, както и на тежки нападки към папата. От тези обвинения Йоан XXIII - чужд на отстъпничеството и идеологически осъзнат, убеден привърженик на диалога като подход за разрешаването на конфликти, е

Ник Вуйчич: Бог има планове за всеки от нас

(Продължава от бр. 8)

„Аз разбирам чувствата му - помислих си аз. - Вече съм преживял това, което на него тежка ми предстои.“ Гледайки Даниел, усещах дълбока връзка с него. Обзеха ме забравените чувства на неувереност, потиснатост и самота. Почти не можех да дишам, обливах се в пот под силните прожекtorи. Виеше ми се свят. Но това не беше пристъп на паника. Просто в моята душа се събуди детето.

Ала после получих откровение, което ме преизпълни с чувство на спокойствие. В детското си аз не познавах никого в сходно положение, който би могъл да ме насочи и да ми помогне. А Даниел има мен. Аз мога да му помогна. Моите родители могат да помогнат на неговите родители. На него няма да му се наложи да минава през всичко, през кое то бях минал аз. Може би ще мога да го избавя от болката, която самият аз бях изпитал. А вече се бях убедил, че да живееш без ръце и крака е сложно, но бях съумял да преодолея това. Нищо не бе могло да ми попречи да намеря своя път в живота.

Аз се радвам, че вдъхновявам и ободрявам другите хора. И даже да не изменя планетата, както бих искал, все едно - знам, че животът ми няма да мине даром. И вие трябва да повярвате в това, че от вас зависи да направите същото.

Животът без смисъл не дава надежда. Животът без надежда не дава вяра. Ако вие намерите начин да изпълните живота си със смисъл, ще придобиете и надежда, и вяра. И надеждата, и вярата ще ви поведат напред, в бъдещето. Аз бях отишъл в черквата, за да вдъхновя новия и ободрявам другите. Когато хората видях момченцето, което абсолютно приличаше на мен, те почнаха да го аплодират. То послужи като убедително доказателство за това, как аз бях изменил живота на много хора, особено на онези, които се бяха сблъскали със сериозни проблеми - например Даниел и неговите родители.

Това бе толкова удивително, че на мен ми се прииска да споделя своите чувства с всички присъстващи. Поканих Даниел и родителите му на по-диума.

„В живота няма съвпадения - казах аз. - Всяка стъпка е планирана от Бог. Това, че също такова дете - без ръце и крака, се появи в нашата черква, не е съвпадение.“

При тези думи Даниел дари енориашите с ослепителна усмивка. Когато бащата вдигна момченцето високо, всички замъркнаха. Видели юношата и момченцето с еднакъв нездъг, хората заплакаха. Чу се шумолене на кърчики и тихо хлипане.

Аз рядко плача. Но когато всички наоколо заридаха, аз също не можах да сдържа сълзите си. Вечерта вкъщи не пророних нито дума, продължавах да мисля за детето и за това, което сам бях чувствал на неговата възраст. За това, което то ще чувства, растейки, с какви изпитания и жестокост ми предстоеше да се сблъска. Аз разбирах, че то ще страда и ми беше жал за него. Но разбирах и това, че ние с родителите ми ще можем да облечим бремето, легнало на плещите на момченцето и неговите родители. Аз знаех, че ще се срещам с това дете и ще го дарява с надежда. Моите родители бях изминали този път, но никой не им беше помогнал. И бях уверен, че те ще бъдат благодарни за въз-

да се купи с пари, и въпреки това да останете нещастни в човешкия смисъл на думата. Познавал съм хора с великолепни тела, които не са и сънували щастлието, което съм изпитвал аз. При своите пътувания съм виждал наистина щастливи хора в бордите на Мумбай и в африканските приюти. И ми се е случвало да срещам нещастни хора в богатите градове и в имения, струващи милиони.

Защо става така?

Истинско удовлетворение можете да получите само тогава, когато вашите способности и страст се използват пълноценно. Само тогава вие ще се почувствате истински човек. Не се поддавайте на изкушението да се стремите към материалното. Мечтите тряб-

от количката си и предложих на Даниел да заеме място. Той отлично се справи с джойстика за управление. И му хареса! Той прекрасно управляваше количката. Благодарение на нашето идване Даниел доказа на родителите си, че ще може да се справи с количката. И това бе един от многобройните плюсове на нашето познанство. Аз знаех, че съм пратен на тази земя заради това момче. На мен бе съдено да осветя неговия път, споделяйки собствения си опит. Не бих могъл да ви предам възторга, който изпитах, ставайки наставник на Даниел.

Този ден ние му направихме един ръждък подарък, но той ми направи още по-хубав - аз усетих собствената си нужност и едно дълбоко удовлетворение. С това усещане не може да се сравни нищо друго - нито покупката на съвременна кола, нито придобиването на разкошно имение. Нищо не може да се сравни с усещането за осъществяването на Божия промисъл.

Главното в живота е да даваш. Общувайки с Даниел и неговите родители, моите родители им разказаха колко много са се страхували да не потъна във ваната - нали нямах ръце и крака, за да се задържа, плувайки. Те бяха много внимателни, когато ме кълеха като малък. Когато поотраснах, баща ми почна внимателно да ме поддържа във водата, показвайки ми, че мога да плувам. С течение на времето аз придобих увереност в собствените си сили и разбрах, че мога да се задържам на повърхността, докато има въздух в дробовете ми. Даже се научих да използвам моето миниатюрно стъпалце, за да се движка във водата. Представете си само колко са се страхували родителите ми, потапяйки ме във водата. Представете си и тяхното изумление, когато аз станах страстен любител на къпането и почнах да се хвърлям във всеки воден.

Ние разказахме за това на родителите на Даниел, а впоследствие с удоволствие узнахме, че една от първите фрази на момчето е била: „Искам да плувам като Ник!“ Днес Даниел прекрасно плува. Не мога да ви предам възторга, който ме обзе, когато научих за това. Мисълта, че моят опит помага на Даниел, придава смисъл на живота ми. И даже моята история да не развлече никого повече, само желанието на Даниел „да плува като Ник“ би било достатъчно моят живот и трудностите, които ми се е налагало да преодолявам, да бъдат осмислени.

Да разбереш смисъла на живота - това е главното! Вие също можете да дадете своя принос. Възможно е днес все още да не разбираш това. Но ако не беше така, вас нямаше да ви има на тази планета. Аз знам със сигурност, че Бог не допуска грешки. Той прави чудеса. И аз съм едно от тези чудеса. Вие също.

Материала подготви
Благовеста ЛИНГОРСКА

Рио 2013

Във Вас аз виждам
младия Исус,
това изпълва
сърцето ми
с огромна радост

От стр. 7

Тези думи на папа Франциск, казани по време на световната среща на католическата младеж в Рио де Жанейро, оставиха дълбока следа в сърцето ми и едновременно с това усетих колко задължаващи и силни са те. Те показват огромна вяра, която папата има към нас, младежите, и доверието, което трябва да оправдаем с делата си.

Пристигайки в Рио, бях впечатлен силно от огромните пространства на този мегаполис, от красотата на Копакабана, от безбрежния океан, високите небостъргачи, но скоро видях и другата страна - бедните квартали, изолираните в покрайнините къщи, голямата бедност и мизерия.

През седемте дни на срещата се случиха толкова важни събития, чух толкова нови неща, сега е трудно да систематизирам всичко, но най-важното, че Евангелието е за всички и че трябва да сме свидетели навсякъде, където и да сме - това остава завинаги в мен. Думите на папа Франциск, изпълнени с толкова истини, дълго ще ми напомнят, че Исус иска да сме навсякъде, да Го носим в себе си и на другите, дори и на тези, които са по-безразлични, защото Господ иска всички да усетят топлината на милосърдието му.

Три въпроса зададе папата на всеки от нас: Какво остави на Кръста на Исус всеки от вас, какво взе от Кръста на Исус всеки и на какво ни учи този Кръст в живота? Аз зная, че Исус върви и в моя път, готов да вземе върху Себе си моите проблеми, моите страхове, моите страдания, дори най-тежките. Чрез този Кръст Той се съединява с всички хора и особено с младите, изгубили вяра, видяйки действителността, загрозена от корупция, власт, наркотици, егоизъм, глад... Исус ни дава сила, Той ни казва, че не трябва да се страхуваме, защото Той носи Кръста с нас, защото Той успя да победи смъртта. Уповавайки се на Него и ние ще победим всяка трудност и неволя. Кръстът носи и голямата любов на Исус и Бог към хората, това е любовта, на която трябва да се уповаваме, да се доверим и облегнем, защото само във възкръснания Господ можем да намерим спасение и изкупление. Ако носим тази любов в себе си, ще гледаме винаги към тези, които страдат, които се нуждаят от помощ с протегната ръка, ще забравим за себе си и своите интереси. Накрая аз разбрах, че винаги мога да отнеса до Кръста моите страдания и неуспехи, но също така и радостите, там ще намеря отвореното сърце на Исус, Който не само ни обича, а винаги прощава и разбира. Искам да бъда такъв - добър, прощаващ, със сърце, изпълнено с любов към братята.

Срещата в Рио беше един голям урок за мен, който породи много въпроси и оставил място за размишления, също затвърди вярата ми и стремежа ми към духовно извисяване и отваряне към братята.

Тони ИВАНОВ

Ник Вуйчич в детството си

можността да помогнат на това семейство.

[...]

Възползвайте се от моя опит

Аз бях щастлив да получа немалко такива писма. Сега се учудвам, че в детското си не съм умел да се радвам на собствения си живот, нито да обогатявам живота на другите. Възможно е вие все още само да търсите смисъла на живота. Но аз не мисля, че вие ще можете да го откриете, без да служите на околните. Всеки от нас се надява да приложи своите способности и знания с полза, а не само по нужда - за плащане на текущите сметки.

Макар и да разбирааме, че материалните постижения не носят духовно богатство, но възможна е и възможна свят все още е необходима да ни се напомня, че себереализацията съвсем не означава трупане на богатство. Много често хората правят опити за реализиране по страни начини. Едни изпиват цял кашон бира. Други опитват наркотици. Някои си правят пластични операции, за да отговарят на временните стандарти за красота. Хората посвещават целия си живот, за да постигнат успех, а често само за един миг биват свалени от своя Олимп. И все пак най-чувствителните разбират, че не съществуват леки пътища към дълготрайното щастие. Ако посветим живота си на получаването на краткотрайни наслади, и удовлетворението от това ще бъде краткотрайно. Вие получавате това, за кое то плащате...

Животът не е владение, а битие. Вие можете да се обградите с всичко, което може

ва да бъдат свързани не с идеалния дом, с най-модните дрехи или с най-съвременната кола. Мисълта, че нещо материално ще донесе щастие, е ма-сова заблуда. Ако търсите щастие в материалните неща, вие никога няма да го постигнете.

Огледайте се наоколо.

Надзърнете в себе си.

В детското си мисях, че ако Бог ми бе дал ръце и крака, щях да бъда щастлив до края на живота си. И тази мечта било трудно да се смята за проява на егоизъм, защото ръце и крака имат почти всички хора. Сега, както вече знаме, аз се научих да бъда щастлив и нужен на хората без помощта на допълнителни „приспособления“. И в това ми помогна Даниел. Общуването с него и с неговото семейство ми напомни защо съм пратен на тази земя.

Щом като родителите ми пристигнаха в Калифорния, ние се срещнахме със семейството на Даниел. Това беше нещо особено. Ние си говорихме няколко часа, сравнявахме нашия опит, обсъждахме как да се решават проблемите, очакващи това дете. От първия ден на нашата среща между нас се създадоха най-близки отношения, които се запазиха до ден днешен.

Около година след нашата първа среща се срещнахме отново. Родителите на Даниел споделиха, че според лекарите той нямало да може да използва специална инвалидна количка като моята. „Защо? - учудих се аз. - Аз почнах да използвам количката на неговата възраст.“

За да докажа това, слязох

Литания за обръщане на интернет хулиганите

Свещеникът и блогър Джон Цулсдорф, известен като „отец Z“, публикува в своя блог литани на хумор той препоръчва да се молят тези литани, но „само за частна употреба, когато човек действително е объркан“ и само когато единствената възможна алтернатива е „лошият език“. Роденият в Америка Цулсдорф преминава от Лутеранска църква в Католическата и през 1991 г. е ръкоположен за свещеник от Йоан Павел II. Той служи в епархия Велетри-Сени, близо до Рим.

Литания

Господи, помилвай ни. Господи, помилвай ни.

Христе, помилвай ни. Христе, помилвай ни.

Господи, помилвай ни. Господи, помилвай ни.

Христе, слушай ни.

Христе, послушай ни.

Отче Небесни Боже, помилвай ни.

Сине Изкупителю на света Боже, помилвай ни.

Душе свети Боже, помилвай ни.

Света Троице единни Боже, помилвай ни.

За да не изпитат интернет хулиганите вечните мъки от демоните на ада, обърни ги, Господи.

За да не прекарат вечността в крайно отчаяние, обърни ги, Господи.

За да не бъдат осъдени заради щетите, които причиняват, обърни ги, Господи.

За да не понесат безкрайна болка от загубата, обърни ги, Господи.

За да не увеличи дяволът телесното им страдание безкрайно, обърни ги, Господи.

За да не ври кръвта им в ада, обърни ги, Господи.

За да не ги използва дяволът като играчка и инструмент, обърни ги, Господи.

За да не гризат дяволите черепите им, обърни ги, Господи.

За да не страдат невинни от техните грехове, обърни ги, Господи.

За да не им се подчиняват невинни в слабостта, обърни ги, Господи.

За да не попадат невинни в капаните им, обърни ги, Господи.

От безлични администратори - търтей във Фейсбук, предпази ни, Господи.

От пиукащи туитър идиоти предпази ни, Господи.

От коравосърдечни спамове предпази ни, Господи.

От тролове в блоговете и комбокс предпази ни, Господи.

От проблеми с паметта на сървърите предпази ни, Господи.

От вируси, троянски коне и

всякакви пречки предпази ни, Господи.

От прахосване на времето предпази ни, Господи.

От собствената ни глупост предпази ни, Господи.

Свети Изидоре, защити ни.

Свети Франциск Салски, защити ни.

Свети архангеле Гавраиле, защити ни.

Свети архангеле Михаиле, защити ни.

Свети ангели хранители, пазете ни.

Всички ангели и светци ... грррр.

Агнец Божи, Който отнемаш греховете на света, прости ни, Господи.

Агнец Божи, Който отнемаш греховете на света, послушай ни, Господи.

Агнец Божи, Който отнемаш греховете на света, помилвай ни, Господи.

Иисус Христе, Който си умрял за нашите грехове, върни се - и ела бързо.

Да се помолим!
Всемогъщи и вечни Боже, по необясним начин Ти ни извика в света, за да изпълняваме волята Ти сред доброто и злото и замърсяването на този свят. Молим Те по Твоята голяма милост: закриляй невинните, които използват възможностите на дигиталната ера, и обърни онези, които злоупотребяват с тези възможности за своите лоши пътища. Чрез Христос, нашия Господ. Амин.

По catholic-news.bg

Маронитският патриарх Бешара Рай: Християните заплащат най-висока цена за конфликтите в Близкия изток

В близкоизточните конфликти - какъвто е настоящият в Египет - християните заплащат най-високата цена: всичко, което те са изградили в продължение на 1400 години, бива разрушавано и са принудени да бягат в чужбина пред тоталното мълчание на целия свят. Това твърди маронитският кардинал в Ливан кардинал Бешара Бутрос Рай пред микрофона на Мануела Афейе от френската редакция на Радио Ватикан.

„Както винаги, при обстановка на хаос или война мюсюлманите изливат гнева си над християните - сякаш те трябва да бъдат изкупителната жертва. В Египет мюсюлманските братя нападнаха коптски черкви и самите копти... За съжаление такова е мисленето на мюсюлманите - всеки път, когато има хаос, те се нахвърлят на християните, без да знаят защо! Същото се случва в Ирак, Сирия... Християните в Арабския свят не искат никакво друго освен сигурност и стабилност.“

Според маронитския патриарх „слушващото се в Близкия изток - както в Египет, така и в Сирия и Ирак - е война с две измерения. В Ирак и Сирия войната е между сунити и ши-

ити, докато в Египет е между фундаменталисти, сред които мюсюлманските братя, и умерения ислам. Съжалявам, че трябва да го кажа, но има страни, особено от Запад, но също и от Изток, които подхранват тези безкрайни конфликти. Трябва да се намери решение за всички тези проблеми. От 1400 години ние, християните, живеем заедно с мюсюлманите и предаваме по тези земи човешки и морални ценности, плурализма, мултиконфесионализма и модерното... Благодарение на християнското присъствие в ежедневния живот на арабските страни бе създадена известна умереност в мюсюлманския свят. Днес обаче сме свидетели на тоталното разрушаване на всичко, което християните са създали в продължение на 1400 години. Същевременно християните заплащат войните между сунити и шиити и между умерени и фундаменталисти - какъвто е случаят в Египет“.

Кардинал Рай подчертава, че „в целия Арабски свят християните са на страната на държавните институции, зачитат страната, в която живеят, нейните власти и конституция“. В Египет обаче „мюсюлманските братя направиха стъпка назад с намерението да приложат шариата, докато египетският народ настояваше за политически реформи. Всички манифестации имаха за цел именно политическите реформи в посока на демокрацията.

И както винаги Западът - няма право да посочвам конкретни страни - даде своя принос под формата на милиарди долари за поемането на властта от мюсюлманските братя. Но постигайки властта, те започнаха да прилагат шариата, което бе стъпка назад. Християните са против това; те искат реформиран и демократичен Египет, който умеет да зачита човешките права. Християните са винаги лоялни към държавата и институциите“.

За маронитския патриарх перспективите не са обнадеждаващи. Според него „всекидневните факти показват един определен план за разрушаването на Арабския свят в името на политически и икономически интереси“. Към това се прибавя стремежът да се изостри междуконфесионалният конфликт в мюсюлманския свят между сунити и шиити. Става въпрос за политика за разрушаване на Близкия изток, която идва отвън. „Изпратих две писма до Светия отец, в които описах случващото се и му разказах обективната истини - посочва кардинал Рай. - За съжаление целта е разрушаването на Арабския свят, а християните заплащат най-високата цена в този план. В Ирак например от милион и половина християни днес са останали един милион пред тоталното мълчание на международната общност.“

Раздел втори

Седемте тайнства на Църквата

Глава трета

Тайнствата в служба на общността

Член 6

Тайнството Свещенство

VII. Въздействията на тайнството

Свещенство

Благодатта на Светия Дух

1588 Що се отнася до дяконите, „сакраменталната благодат им дава необходимата сила да служат на Божия народ в „дяконството“ на Литургията, на словото и на любовта, в общение с епископа и неговото презвитерство“ (CONCILIO VATICANUM II, Const. dogm. Lumen genium, 29: AAS 57 (1965) 36).

1589 Пред величието и благодатта на свещеническото задължение светите църковни учители са почувствали настоятелния призив за обръщане, за да отговорят с целия си живот на Този, за Чийто служители тайнството ги поставя. Така св. Григорий Назиянски, още съвсем млад свещеник, възклика: „Трябва да започнеш най-напред да се пречистваш сам, преди да пречистваш другите; трябва да бъдеш просветен, за да просвещаваш; трябва да станеш светлина, за да освещаваш; трябва да се приближиш до Бог, за да приближаваш другите; да бъдеш осветен, за да освещаваш; да водиш за ръка и да съветваш с разум (SANCTUS GREGORIUS NAZIAZENUS, Oratio 2, 71: SC 247, 184 (PG 35, 480). Зная на кого сме служители, на каква висота се намираме и кой е Този, към Когото се стремим. Познавам величието на Бога и слабостта на човека, но също и неговата сила (SANCTUS GREGORIUS NAZIAZENUS, Oratio 2, 74: SC 247, 186 (PG 35, 481). [Кой е впрочем свещеникът? Той е] защитник на истината, той се възнася с ангелите, прославя с архангелите, той издига от олтара към небето жертвите на приношението, той възстановява [в него] образа [на Бога], той го създава отново за горния свят и за да кажа това, което е най-съществено, той ще бъде обожествен и ще обожествява другите“ (SANCTUS GREGORIUS NAZIAZENUS, Oratio 2, 73: SC 247, 186 (PG 35, 481). И светият свещеник от Арс казва: „Свещеникът е, който продължава делото на изкуплението на земята...“ „Ако човекът разбрал добре свещеника тук, на земята, той би умрял не със страх, а с любов...“ „Свещенството е любовта на Исусовото сърце“ (B. NODET, Le Curé d'Ars. Sa pensée - son coeur (Le Puy 1966) p. 98).

Накратко

1590 Свети Павел казва на своя ученик Тимотей: „Напомням ти да разпаляш Божия дар, който е в тебе чрез моето ръкополагане“ (2 Тим. 1, 6) и „желае ли някой епископство, добро нещо желае“ (1 Тим. 3, 1). На Тит той казва: „Затова те оставих в Крит, за да довършиш несвършеното и да поставиш по всички градове презвитери, както бях ти поръчал“ (Tit. 1, 5).

1591 Цялата Църква е свещенически народ. Благодарение на Кръщението всички вярващи взимат участие в свещеничество на верните на Иисус. Това участие се нарича „общо свещеничество на верните“. На неговата основа и в негова услуга съществува едно друго участие в мисията на Христос: това на службата, поверена чрез тайнството Свещенство, чието задължение е да служи на общността в името и в лицето на Христос - Главата.

1592 Дължностното свещеничество се различава съществено от общото свещеничество на верните, защото то притеежава свещена власт в служба на верните. Ръкоположените свещенослужители изпълняват своята служба сред Божия народ чрез поучението [minus docendi], богослужението, [minus liturgicum] и пастирското управление [minus regendi].

1593 Още от началото дължностното свещенство се дава и упражнява в три степени: на епископите, на презвитерите и на дяконите. Свещенствата, дадени чрез ръкополагане, са незаменими в органическата структура на Църквата: без епископ, свещеници и дякои не може да се говори за Църква (Вж. SANCTUS IGNATIUS ANTIOCHENUS, Epistola ad Trallionos 3, 1: SC 10 bis, 96 (FUNK 1, 244)).

1594 Епископът получава цялата пълнота на тайнството Свещенство, което го включва в Епископската колегия и прави от него видимия водач на местната Църква, която му е поведена. Епископите в качеството на наследници на апостолите и членове на колегията участват в апостолската отговорност и мисия на цялата Църква под властта на папата, наследник на свети Петър.

1595 Презвитерите са съединени с епископите в свещеническото достойнство и в същото време зависят от тях при упражняването на пастирските си функции; те са призвани да бъдат мъдри сътрудници на епископите; те образуват около своя епископ презвитерство, което носи заедно с него отговорността за местната Църква. Те получават от епископа отговорността за една енорийска общност или за определена църковна функция.

1596 Дяконите са служители, ръкоположени със задължението за служене на Църквата; те не получават дължностно свещеничество, но ръкополагането им дава важни функции в служенето на Словото, в богослужението, в пастирското управление и в милосърдните дела, задължения, които те трябва да изпълняват под пастирската власт на техния епископ.

Из „Катехизис на Католическата църква“

Бог предпочита нашите милосърдни дела пред жертвите

Папа Франциск поучава

„Бог иска от нас повече милосърдни дела, отколкото жертви“, каза папа Франциск, преди да измоли неделната молитва „Ангел Господен“, която произнесе от апостолическата резиденция в Кастел Гандолфо. Коментирайки известната библейска притча за Добрия самарянин (Лк.10, 25-37), папата подчертава, че самарянинът се е смилил над един ограбен и пребит човек, като повтори думата „състрадание“. Заедно с това обврна внимание на още един факт: „Въпреки че самаряните са били презирани от юдеите заради различните религиоз-

ни традиции, Иисус ни показва, че сърцето на самарянина е добро и благородно, а за разлика от свещеника и левита той прилага на практика Божията воля, която иска да бъдем по-скоро милосърдни, отколкото да се жертваме.“

„Бог винаги иска от нас едно - милосърдие, а не осъждане - изтъкна Светият отец. - Милосърдие, извиращо от сърцето, тъй като Той е милосърден. Бог знае нашата нищета, нашите трудности и нашите грехове. На всички нас дарява милосърдното Си сърце, а това прави и самарянинът - подражава на милосърдието на Бог към нуждаещите се.“

Буркина Фасо Богородичното светилище в Ягма с издигнато в базилика

Светилището на Дева Мария от Ягма в Буркина Фасо ще бъде издигнато в ранга на малка базилика. Вестта бе дадена в навечерието на празника Успение Богородично, който в страната се чества на тема „С Мария, модел за нашата вяра, да хвалим Бог, който въздигна смирените“.

„Тази вест - посочва ректорът на светилището отец Нарцизе Гуигма - ще остави незапличима следа в неговата църковна и обществена история.“ Светилището се намира на хълм, на който е възпроизведена в миниатюра пещерата в Лурд.

Първият камък на черквата е положен през 1978 г., но строежът започва едва през 1991 г. - след втората пастирска визита на Йоан-Павел II в страната през 1990 г. През 1998 г. Епископската конференция на Католическата църква в Буркина-Нигер обявява Ягма за Център на национално поклонничество. Изградена за 22 години с финансовата помощ на местните вярващи, черквата може да побере 2220 души. Всяка година през февруари се провежда тържествено поклонничество, в което участват и вярващи от съседните държави.

Историята на Европа е съхранила в изобилие събития, маркирали през вековете нейни победи и поражения, предсъмъртни агонии и възраждания, просветеност и безумства. Тази почти закономерна последователност на възторжени и трагични състояния в многовековната история на древния иечно млад континент е еманация на ценностната система, върху която ръководните и затова отговорни институции са изграждали и изграждат дейността си в политически, социални, културни и религиозни живот на европейските народи.

Историята обаче понякога става жертва на недобросъвестни свои служители, които съзнателно или по принуда преиначават или недоизказват истината за дадено събитие. Такова - със съдбоносно значение за бъдещето на Европа - е състоялата се преди 330 години битка за Виена.

На 12 септември 1683 г. защитниците на града начело с Ян III Собiesки (1629-1696) с храбростта си принуждават обсадилите за втори път Виена османски орди панически да напуснат победени полесражението. Всичко това е известно. По-малко известен или почти неизвестен остава човекът, който посочи опасността, грозяща Европа и Църквата, и който организира отпора срещу исламското нашествие към Централна Европа.

На 22 септември 1676 г. за Римски първосвещеник е избран кардинал Бенедикт Одескалки, който е известен в историята на Църквата като Инокентий XI (1676-1689). Понтификатът му преминава в тежки битки срещу нараст-

ващата дързост на галиканизма, поддържан от Лудвик XIV - краля Сълънце, срещу заканите на привържениците на холандския богослов Янсенius (1585-1638) и както вече бе споменато, в организиране на защитата на Виена и оттам на

от императори и крале град, за да участва в среща за уреждане на междудържавни спорове. Осъзнавайки реалната опасност от османските завоевания в Европа, папата натоварва апостолическите нунции да ангажират

Конник от армията на Ян Собiesки

Европа, като се има предвид, че Виена е обсаддана за втори път след победата на Сюлейман Великолепни над унгарците при Мохач през 1526 г., с което се изясняват експанзионистичните намерения на Османската империя.

Папа Инокентий XI ръководи битките с твърда ръка, с безкомпромисни решения, със смели действия. Църквата отдъхва; в негово лице тя вижда реформатор и боец от ранга на папа Григорий VII Велики (1073-1085). Външната политика на папа Инокентий XI се отличава със справедливост и налагане на мирни отношения между коронованите глави на християнските народи. Той изразява при всеки удобен случай готовността си да отиде в посочен

вниманието на крале и императори, към които са акредитирани, върху походите на османските орди към Централна Европа и да организират обща борба срещу нашественика. Уви! Глас в пустиня! Единствен Ян III Собiesки се

слушва в призыва на Римския първосвещеник. Полският крал е стар познайник на османлиите. През 1673 г. при Коцим той нанася сериозно поражение на завоевателя и за известно време охлажда намеренията му за крайна победа над християнска Европа. Именно с оглед на тази победа папата командирова при Ян III Собiesки свой нунций с предложение отново да поведе бойците си срещу нашественика. Нунцият открива полския крал на поклонение в

300-годишен бук с образ на Христос е ног закрила на небето

В гората край високопланинското селце Фуртванген в Шварцвалд (Германия) многостоковен бук зорко съхранява в продължение на над 200 години образ на Христос. Уникалното дърво е превърнало това място в своеобразно светилище.

Преданията разказват, че френски монархисти, подгответи от френската революция, намират тук убежище и скриват малка фигура на Христос в изгнила храстала на стар, почти изсъхнал бук. На сутринта се събуждат, гледат и не вярват на чудотворната гледка - старият бук е пуснал буйни клони със зелени листа,

а Христос е грижливо ограден в „обновена“ храстала. Новите заселници французи викат местния енорийски свещеник, разказват му случилото се, той благославя мястото и го обявява за местно светилище. Днес 300-годишният бук е още по-буен и ревниво охранява Христос, чиято глава от храстала вече е „израснала“ до човешки размери. Високопланинското селце привлича всекидневно стотици посетители, богомолци, туристи и скиори от страната и чужбина, които идват, за да докоснат до това свято място, закриляно от небето.

Петър КОЧУМОВ

лоса през 1212 г. за освобождаването на Испания от маврите; след морската битка при Лепанто през 1571 г., съкрушила окончателно мощта на османската флота, победата при Виена наистина е една от най-великите победи, над които сълънцето е блестяло. Тя спаси християнството и световната цивилизация.

След 12 септември 1683 г. многовековната Османска

12 септември 1683 година

Ченстохова. Той от своя страна на празника Успение Богородично без забавяне потегля към Виена. На 12 септември 1683 г. като министрант присъства на Светата литургия, причестява се и същия ден с бойците си отбива ата-

Ян III Собiesки повежда войниците в атака

ките на османските орди с призива: „Non nobis, Domine, non nobis, sed nomini Tuo da gloriam“ (Не на нас, Господи, не на нас, но на Твоето име дай слава /Пс. 113, 9).

Европа ликува. След битката при Поатие през 732 г., когато крал Карл Мартел нанася съкрушително поражение на арабския завоевател, устремил се към Западна Европа; след битката при Навас де То-

империя потегли неудържимо към 1920 г., когато Северският мирен договор я прати в учебниците по история.

След битката за Виена храбрият пълководец Ян III Собiesки изпраща до папа Инокентий XI дългоочакваната сълнчено и надежда вест: „Veni, vidi, Deus vicit“ (Дойдох, видях, Бог победи).

Иван ТЕОФИЛОВ